

REPERE

REVISTA COLEGIULUI ECONOMIC "DIMITRIE
CANTEMIR"

Anul VIII

Numărul 1

Octombrie 2006, Suceava

Gânduri de toamnă

Entuziasm, efervescentă, optimism, energie descătușată, agitație, acestea sunt atitudinile care caracterizează elevii Colegiului Economic în preajma sărbătoririi zilelor liceului.

Deschidere, receptivitate, înțelegere, perseverență, răbdare, experiență, acestea sunt trăsăturile profesorilor din școala noastră în preajma sărbătorii liceului.

O școală fără o sărbătoare a ei nu se poate numi școală, oricât de multe performanțe ar avea, oricât de multe medalii și premii ar câștiga pentru că toate acestea la un loc nu pot compensa o sărbătoare.

Prin sărbătoarea școlii se dezvăluie aspirațiile elevilor, ale profesorilor, ale părinților, realizările Colegiului.

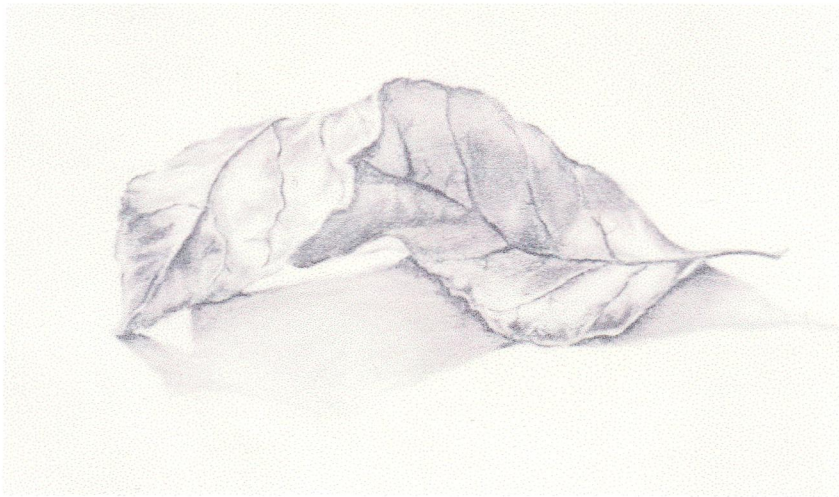
Această sărbătoare de toamnă încântă, captivează, uimește, dezvăluie valori.

Sărbătoarea liceului nostru e de Sfântul Dumitru și cu toții știm că toamna se numără bobocii, deci încercăm și noi să ne evaluăm rezultatele, proiectele, împlinirile și, de ce nu, să bem o cupă de șampanie.

Toamna e anotimpul melancoliilor, dar și al emoțiilor și aștept și în acest an cu nerăbdare sărbătoarea liceului meu.

Director adjunt,
Rodica Munteanu

Ziua bobocilor

Este seară... emoțiile și teama mă inundă, mă simt ca într-un labirint de unde va trebui să ies, dar numai dacă voi găsi ieșirea.

Măine este ziua cea mare, ziua pentru care am muncit mult, ziua pentru care am pus mult suflet : Balul Bobocilor!

Este o seară plăcută, vântul adie ușor...ce seară frumoasă de 26 octombrie. Mă așez în pat și mă rog ca astrele să fie cu mine mâine, închid ochii...noapte bună!

Noaptea a trecut foarte repede și iată-mă într-o mare grabă, pentru că trebuie să ajung la ultima repetiție de la Casa de Cultură și așteptăm cu nerăbdare să începă spectacolul.

La ora 5 ne-am adunat toți și ne-am schimbat pentru prima probă, proba omului de afaceri. Emoțiile ne-au copleșit pe toți. Apoi a urmat proba de mimică, iar penultima a fost cea a

ținutei de vacanță.

Toate perechile au așteptat cu nerăbdare proba de seară. Din cauza întrebărilor eram speriați, dar a ieșit bine. La această probă, unde toate fetele erau foarte elegante, dar nu în ultimul rând și băieții s-au ales locurile III, II, I, Miss și Mister.

Aveam emoții pentru că trebuia să zâmbesc mereu, să merg foarte încet și să-mi privesc partenerul în ochi. Până la urmă noi doi, eu și Adi Loghin, am fost o pereche potrivită și norocoasă.

Am fost foarte fericită și emoționată când am auzit numele meu, la momentul așteptat de toți, miss-ul. Nu-mi venea să cred. Au fost niște clipe foarte frumoase din viața mea, pe care nu am să le uit și pe care nu pot să le explic prin cuvinte.

Apoi mister-ul a fost luat de către partenerul meu, Adi Loghin, și de aceea am spus mai sus că am fost o pereche norocoasă! Nici lui nu-i venea să creadă și probabil avea aceleași emoții.

După ce s-a terminat spectacolul, am făcut multe fotografii. Am fost felicitată de foarte multe persoane. Nu toate au fost sincere, dar a fost bine.

Apoi am mers acasă, m-am schimbat, mi-am scos coronița și foarte repede am ajuns în discotecă. Am stat până la ora 3, am dansat și am vorbit.

A fost foarte frumos și vreau să-i felicit pe toți participanții pentru munca depusă. În încheiere, vreau să le mulțumesc tuturor celor care m-au susținut și au fost alături de mine, dar și celor care nu au fost mulțumiți. Le mulțumesc pentru că au fost sinceri.

Nu am să uit acea zi!

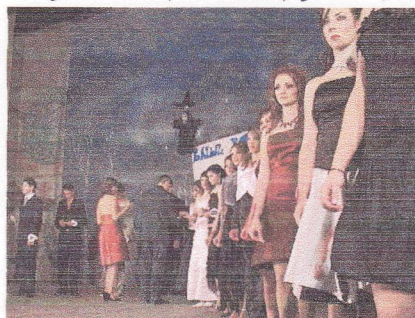
Ana-Maria Dincă
cl. a IX-a E

Magia balului

26 octombrie

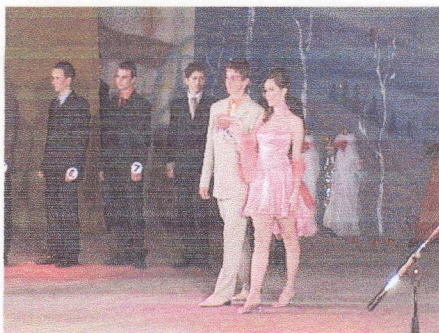
Povestea mea începe în ziua de 29 noiembrie 2006. Atunci a avut loc „Balul Bobocilor”, unde am participat ca actor într-o piesă de teatru realizată după nuvela fantastică „La țigănci”, scrisă de Mircea Eliade. Era o zi minunată de toamnă în care soarele parcă strălucea cu mai multă intensitate, încălzindu-mi sufletul cufundat într-o nerăbdare continuă. Avea să fie prima oară când apăream pe scenă, în fața a o mulțime de oameni. Parcă orele nu se mai terminau; așteptam cu sufletul la gură clipa în care voi simți ceea ce simte un actor, voi simți căldura publicului, acei ochi ce puteau să ne umple sufletul cu aplauze sau să ne critice. În sfârșit, munca noastră de multe săptămâni va putea fi răsplătită.

Agitația din culise prevestea un singur lucru; cortinele s-au ridicat : „Balul Bobocilor 2006” începuse. Prezantatorii, și ei emoționați, au început nominalizarea concurenților pentru miss și mister boboc. După proba ținutei omului de afaceri, urma să intrăm noi. Toți din culise ne sprijineau și ne încurajau, spunându-ne că totul va fi bine. Se spune că atunci când ești foarte emoționat, simți fluturări în stomac; asta am simțit și eu. Și acum, când îmi amintesc acele clipe, mi se face un gol în stomac și inima îmi bate cu putere. Simțeam ceva ce nu cred că se poate descrie în cuvinte, mă simțeam fericită, entuziasmată de ceea ce avea să se întâmple. Cred că deabia atunci am realizat totul. Nu mai conta nimic, nu mai auzeam nimic din ceea ce-mi spuneau cei din jurul meu. Eu trebuia să intru prima în scenă. Am tras aer în piept, m-am încurajat și am intrat. Era o liniște deplină. Parcă îmi auzeam inima care bătea din ce în ce mai tare; nu o mai puteam stăpâni.

Cu un mic pas am intrat într-o lume nemaîntâlnită până atunci. O lume în care totul este posibil. O lume parcă ireală. Toți ochii aceia erau ațintiți asupra noastră. Parcă timpul se oprise în loc. Dar, din păcate, a durat prea puțin. Totul a ieșit exact cum ne planificaserăm, iar publicului i-a plăcut și ne-a aplaudat cu putere. În culise, toată lumea ne-a felicitat, iar noi eram în culmea fericirii. Eram un pic tristă pentru că se terminase totul. În zilele următoare, atunci când domnii profesori ne-au felicitat, inima mi s-a umplut de bucurie și eram fericită și mândră de ceea ce realizasem.

Povestea mea s-a terminat, dar sunt sigură că nu voi uita niciodată toate acele sentimente care m-au încercat. Clipele au fost magice, sacre. Sper că voi participa și anul viitor, bucurându-mă la fel de mult.

Sabina Cazan
cl. a X-a A

Episod

Zbang! Cad din pat cu tot cu plapumă. Perna era demult căzută. Deschid ușor ochii, întuneric. Bag mâna sub pat să-mi caut mobilul. 05:53. Închid ochii, ... brusc sună alarma. 06:00, luni. Acea melodie o detest („Aș vrea s-o schimb, dar nu se poate”). Aprind lampa de la birou și mă uit prin ceața ochilor. Caut ceva. Nu știu ce, mintea caută, corpul doarme. Încă. Biroul e încărcat de pahare goale, unul e răsturnat și din el s-a prelins suc, dulce, acum rămas cleios, o ceșcuță albastră cu zaț. Foi, cd-uri împrăștiate, tastatura murdă, mouse-ul întors, staniol șifonat și o pătrățică de ciocolată, uitată. „Până la cât am stat? Care-i țiganca? Căutam țiganca?”. Deschid calculatorul. Îmi trec prin minte imagini cu track-uri, sunete, cifre, nivele, volume, minute, timp, secunde. Clipe mute. Stăteam pe scaun și stăteam. Dormeam. A, da, căutam un cd. Da. Îl găsesc și scriu pe el cu marker-ul: „La țigănci. Mastering: Androv”. Eram mândru. 8 ore cu urechile umplute de ecoul „țiganca”. Mult suc, stres, suc, nervi, cafea, înjurături, ciocolată, țigănci, artiști, suc, nervi, strig, mă-nvârt în mine ... tac. Apa rece mă trezi. De frig, am început să tremur. Se întâmplă în fiecare dimineață. Mă îmbrac. Zâmbeam, azi fără uniformă, aveam repetiții. Blugi largi, prăfuiți, tricoul cu iarbă și fum, hanoracul. Tenișii zgâriați și ghiozdanul unde mi-am pus cd-ul. Nu eram mulțumit, de fapt nici acum nu sunt mulțumit de piesa de teatru. Nu sună bine. Am plecat la școală, prima oră. Chiar dacă nu era necesar. Aveam info. Colegii erau curioși, cu urechile ciufite ascultam. Concluzia. Chiar dacă s-au năpustit asupra mea, m-au pupat pe rând. (...)

Și-au fost zile de alergătură. N-am prea trecut pe la școală („și acum mă uit la logaritmi, ... mă uit la logaritmi”). Cele 8 ore s-au făcut 14. E vineri. E balul. Am venit cu 3 ore înainte de începere. Cu o cameră video am început să filmez boboace și emoții. Am pus ochii pe-o blondă. Am gusturi bune. A luat miss-ul. Mult haz, multă energie. Alergam în stânga și-n dreapta. Terorizam. Boboacele fugeau de mine, nu mai suportau. Începe spectacolul. Prima piesă va fi a noastră. Știam că va fi o piesă care nu va încânta publicul. Multă incultură în Casa de Cultură. Începe piesa. Gălăgie, huiduieli. O singură persoană cu mâna ridicată să filmeze era cu urechile concentrate doar la banda care rula. Cât timp se desfășura piesa, îmi trecea prin minte fiecare bucățică ce o cizelam, funcția repeat, funcția single track, multi track. Piesa se termină. Se aplaudă, mulți huiduie. Eu zâmbesc. Poate nimeni nu a pus accent pe voce și muzică. Eu tot zâmbesc. Vocile colegilor mei au schițat forma, prin muzică eu am dat culoarea...

Ovidiu Antoneac
cl. a X-a A

Emoții... de boboc!

Cine ar putea să uite primele clipe în care pășești în curtea liceului nou, liceul în care urmează să-ți petreci patru ani, poate și cei mai frumoși? Cine nu și-a pus întrebările atât de evidente, precum : „Oare cum va fi? Oare ce colegi voi avea?”. Cine nu a tremurat la strigarea claselor a 9-a în prima zi de școală? Neliniștea, frica de nou, curiozitatea... toate acestea le simte fiecare adolescent atunci când face o schimbare, când interacționează cu un alt mediu, când trebuie să se adapteze unor noi cerințe. Nostalgia anilor trecuți, a profesorilor vechi, a foștilor colegi, mereu îi surprinde pe „noi veniți”. Însă acest lucru se compensează cu șansa ce se ivește odată cu intrarea într-un liceu. Eticheta de „boboc” stă bine pe fețele inocente și curioase ale tinerilor ce sunt dornici de cunoaștere. Clasa a 9-a reprezintă prima treaptă ce trebuie urcată pe scara ce va duce tot mai sus, odată cu trecerea anilor.

O medie mai mică decât eram obișnuiți, un profesor mai indulgent sau mai sever, un orar încărcat, poate și o corigență. Toate acestea fac parte din farmecul liceului, ale primului an, în care ți se deschide o ușă a afirmării, a progresului și a reușitei !

*Mihaela-Loredana Oniseminuc
cl. a IX-a E*

Impresiile unui bobocel economist

„BOBOCEL DE LICEU” - provocare pentru toți.

Trecând și eu prin această provocare m-am simțit onorată, dar în același timp îmi era frică. „Economie? Nu-i de mine! Ce am să fac?...Cum am să mă descurc?...Dacă nu voi învăța bine?...Dacă voi avea colegi răi? Sau profesori răi-intenționați?” Numai simplul gând că eram la liceu mă înfiora. Simțeam o neliniște care mă speria. Intrând în clasă, mi-am amintit de tot ce am făcut în vacanță și nostalgia m-a copleșit cu forța ei ametoitoare, trecându-mi prin față toate clipele frumoase din vacanță.

La prima oră de curs eram într-o continuă stare de neliniște, parcă nu-mi găseam locul, nu-mi aparținea acel loc, nu mă simțeam în largul meu.

Rățiunea îmi spunea să mă gândesc la ce sunt acum, dar inima îmi rămăsese la toți prietenii mei și îmi doream nespus de mult să plec din clasă și să uit de tot și de toate.

Acea primă lecție predată a fost pentru mine ca și cum aș fi ascultat o poveste din care nu-mi plăcea nimic, nici personajele, nici acțiunea, nici întâmplările.

Odată cu trecerea timpului amintirile din vacanță nu mai par așa de înfipite în prezent. Acum sunt conștientă că trebuie să-mi îndrept atenția spre școală și spre colegii mei noi; am început chiar să-i cunosc, să aflu câte ceva despre fiecare.

Am găsit răspunsuri la mulțimea de întrebări pe care le aveam. Am descoperit că nu e așa de rău sau ciudat să fii la liceu. Profesorii despre care mi-am pus atâtea întrebări s-au dovedit a fi mai buni decât mi-am imaginat.

Deși a trecut mult timp de când a început școala, încă mă gândesc la tot ce am făcut și la toți prietenii mei, dar acum am și alte preocupări și vreau să învăț cât mai bine.

La urma urmei, nu e așa de rău să fii „bobocel de liceu”, nu credeți?

*Liliana Pantea
cl. a IX-a C*

Poveștile unui licean

Motto: "Nu contează anii, numără amintirile!"

Oscar Wilde

Oamenii, când ajung la bătrânețe, trăiesc din amintiri. Privind înapoi la trecutul lor, își amintesc de liceu și cu un sentiment de exaltare își spun: "Ce perioadă grozavă!" Eu încă n-am terminat liceul, însă pot afirma că, într-adevăr, această perioadă este un moment decisiv din viața noastră. În acest articol îmi propun să prezint câteva din aventurile amuzante pe care le trăiește orice licean. S-o luăm cu începutul.

În clasa a IX-a, când ești „foarte mulțumit” că ai ajuns la liceu, faci cunoștință cu noii tăi tovarăși pentru următorii patru ani, și împreună, conduși de inamicul number 1, also known as diriga/dirigu', intri în clasă. Aici răsare prima probă din liceu. „Bă, unde să mă așez? În față? Doamne ferește, doar nu-s tocilar...În spate? Nici așa nu e bine...Nu văd nimic la tablă și n-am chef să îmi murdăresc hainele de toți pereții murdari. La geam sau la perete? La geam nu se poate...Am probleme cu sănătatea, n-am chef să mă tragă curentu' și să răcesc. Atunci trebuie la perete, n-am de ales". Acolo sunt niște avantaje. Se poate copia mai ușor, din când în când mai guști din sandwich, uneori scapi neobservat când ascuți Metallica la căști. Îți pui zeci de întrebări însă până la urmă problema se reduce la o doză de noroc chior: te așezi la nimereală. Dacă ai nimerit cu un coleg acceptabil, te-ai scos, dacă nu, îl tachinezi din când în când cu niște apelative „elegante” (Taci în m***i m***i), îl ignori, și, în cazuri de maximă urgență, părăsești banca în căutarea Paradisului pierdut.

O dată la 2 săptămâni, există o zi „minunată”, când ajungi la ora șapte dimineata la școală, adormit, înghețat, iar când vezi tabla jengoasă, îți pui mâinile în cap și spui: „O, shit! Sunt de serviciu”. Buretele a dispărut peste noapte, iar creta lipsește. Mergi la elevul de serviciu din școală, însă degeaba, tot nu rezolvi nimic. Ajungi cu „ustensilele” în clasă (burete, cretă) dar, că să vezi...profesorul de geografie e deja la catedră. Ostează nervos că nu-ți faci datoria, te trimite la loc și începe să predea ca nebunu'! Nu se mai oprește din dictat, parcă a trecut pe funcționare automată. Urmează un alt moment memorabil, ora de matematică, the worse nightmare of your life. „Unde e cârpa?” se țipă profesoara. „Ai grijă cum ștergi tabla, n-am de gând să înghiț praful vostru”. În fine, rezisti cu greu la stresul celor șapte ore. Trebuie să cauți clasă, să mergi la orar și, culmea, să pătrunzi tocmai aproape de iad...pardon, de cancelarie. A, da! Și ca să fie ziua completă, mai există și coșul de gunoi. Când ești în clasă cu 30 de Michael Jordan'i, e cam greu ca gunoiul să fie în coș. Toți aruncă din cele mai imposibile unghiiuri, folosind niște combinații care sfidează legile gravitației...și, da. Toți ratează! Atunci ce faci? Încerci să ascunzi ambalajele sau pur și simplu te prefaci că nu le vezi. În schimb, profesorii nu scapă din vedere „acest detaliu nesemnificativ” și încep cu morală: „X, ridică hârtioara din bancă. Vrei să am eu grijă de tine?”

În pauză are loc cursa contra-cronometru până la magazin. Nici bine nu se ridică profesorul de la catedră, că tu deja ai dispărut din clasă. Faci un sprint până la etajul 2, te împiedici de scări, lovești colegi, profesori, mai ai puțin și îți rupi gâtul, dar nu contează căci ai ajuns la...MAGAZIN!!! Produsele din vitrină îți încântă ochii, începi să salivezi, însă poți să continui, căci în față este o coadă de nedescris (off, comunismul ăsta): „Bă, cum au ajuns ăștia în fața mea?” stai și te întrebi. „Teleportarea încă nu există...probabil aleargă mai repede...sau poate au chiulit de la ore? Cine știe? Au ei secretele lor”. N-ai altă alternativă decât să te uiți la acest „spectacol”. Zic spectacol pentru că unii se împing, un individ se scobește în nas, altul ajunge în față și uită ce vrea să cumpere. Iar tu ce faci? Stai și aștepti să îți vină rândul...între timp, mai numeri o dată banii și te gândești ce să cumperi. Ai două alternative: dacă ești un tip generos, ieși un chips sau biscuiți, produse care atrag după sine o haită întreagă: „Îmi dai și mie?”. Trei sferturi din pungă e goală iar tu rămâi lihnit. Dacă, în schimb, ești un

Răţuşca cea urâtă devine lebedă

Totul este nou şi mi se pare minunat. Sunt licean. Am aşteptat această clipă încă de când am terminat clasa a VIII-a. Urmău examenele, iar apoi trebuia să mă hotărâsc la ce liceu vreau să-mi petrec următorii patru ani.

Cu mult timp înainte am început să mă gândesc, să fac planuri, şi totuşi, în acele momente eram mai confuză ca niciodată. Am ales Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”. Poate că sora mea, care face în acest liceu, m-a convins, m-a vrăjit, povestindu-mi despre cum a fost primul ei an acolo, şi astfel, într-un final, m-am hotărât. Şi acum nu-mi pare rău deloc.

Întâlnirea cu colegii... Ne făceam planuri, că vom fi o clasă unită, ca o familie... Toţi ne doream acest lucru... Mai apoi, profesorii... Stăteam toţi în bănci şi şuşoteam despre fiecare „prof” în parte : „profa de română pare bună” sau, ba chiar din contră, ne speriam de diferitele atitudini pe care le adoptă fiecare.

Urma balul bobocilor, un eveniment foarte important pentru că era prima activitate, sau ocazie de a sta cu noii colegi. Fiecare probabil că se simţea mai important...

Putem spune că „răţuşca cea urâtă este pe cale să devină lebedă”. Nu mai suntem, sau cel puţin încercăm să nu mai fim copiii cei împiedicaţi şi zăpăciţi, ci nişte adolescenţi care au anumite responsabilităţi, sunt cu capul pe umeri, conştienţi de ceea ce vor să facă sau îşi doresc să facă.

Nu ştiu dacă peste timp o să reuşesc să îmi aduc aminte exact cum arată liceul... intrarea, scările, clasele, colţul verde pe care l-am făcut cu atâta drag toţi, sau dacă profesorii îmi vor rămâne în minte aşa de răi sau de buni cum am reuşit să-i am acum în suflet.

Oare prietenii vor rămâne cu mine? Vor avea aceeaşi valoare? Şi iubirea? Prima iubire... iubirile de licean... probabil că nu se vor uita niciodată... mireasma lor va rămâne ascunsă acolo undeva într-un colţişor din sufletul fiecăruia.

„Aici sunt nisipuri mişcătoare şi ne mişcă până la lacrimi”.

Silţer Angela
cl. a IX-a E

„zgâr(ie)-ciob”, vei cumpăra un produs de patiserie sau o ciocolată pentru că puțin gustă din locul unde ți-ai lăsat tu saliva, cu enzimele ei cu tot. Mai există și perla coroanei, care e reprezentată de sandwich. Faza cu sandwich-ul e că miroase de mori...și strânge din nou mulți pofticioși...dar măcar ține de foame. Optezi pentru această variantă și cumperi și o sticlă de suc. Ajuns în clasă începi să savurezi mâncarea și te pregătești de somn pentru ora care trebuie să înceapă (după mâncare trebuie odihnă). Pauza următoare povestea se reia: sprint, așteptare, cumpărare, mâncat și în ore somn.

O altă experiență sunt testele de control. Nu cred să existe elev care să nu fi copiat la viața sa. Chiar și cei mai mari tocilari au nevoie câteodată de niște indicații din caiet. Profesorii o numesc hoție. Eu prefer să-i spun probă de curaj și îndemânare, căci nu toți știu să copie. Un test necesită multă atenție și pregătire...pregătire de fițuici. Fiecare are planul său bine pregătit. Există nenumărate variante de a copia. Nu știu cum era mai demult, dar astăzi se practică metoda tehnologică (doar suntem în secolul XXI). Tot ce ai de făcut este să înregistrezi pe un telefon mobil de ultimă generație toată lecția, o salvezi la mesaje și te prefaci că îți trebuie telefonul ca ceas sau celular. Asta e o încercare bună, dacă nu cumva profesorul e mai rășărit și știe să deosebească între un ceas, calculator și telefon. Cel mai mult însă se practică scrisul în palmă. Nu trebuie să fii un specialist în chiromanție ca să extragi niște idei principale din lecții. Dacă testul este „blitzkrieg” atunci apelăm la caiete și cărți. Cine zicea că nu citim din ele? Cele 60 de minute sunt antrenante...însă odată ce ai reușit să copie, bucuria e imensă: „Ai văzut cum am copiat? Aveam caietul pe genunchi și, când venea profa, îl băgam repede în ghiozdan”.

Aș fi vrut să scriu în acest articol despre mai multe lucruri, însă timpul nu este în favoarea mea. Sunt multe amintiri din liceu care pot fi relatate: atmosfera de la fumoar, pasiunile liceenilor, profesorii, găștile din liceu, fuga de la ore etc. Parcă pe acolo este și unu zis Eminescu, dar nu cred că vă amintiți de el. Aaa...și să nu uit de colegi...sunt convins că fiecare dintre voi ați avut parte de câțiva camarazi mai...știți voi, mai...De exemplu, în clasă la mine sunt mulți oameni stresați... Sunt nenumărate subiecte despre care se poate discuta...vă las însă pe voi să rememorați toate aceste lucruri, căci cuvintele mele nu se pot compara cu imaginile reprimite de mintea voastră.

Cristian Ieremie
cl. a X-a A

Interiorul unui Sport Center

În acest articol am să vorbesc despre tot ce se petrece în interiorul unui "Sport Center", iar prin aceste rânduri voi face puțin loc și pentru antrenamentul meu personal. De la bun început vreau să menționez că antrenamentul este foarte dur, dar totodată eficient (orice sport necesită sacrificii și

muncă asiduă). În fiecare dimineață mă trezesc la ora 5:45, pentru că orele de curs încep la 7. În tot acest timp mă spăl, mă îmbrac, mă aranjez, mănânc o porție de cereale (cheia succesului în culturism este dieta) și apoi plec la școală.

După cursuri, ajung acasă pe la ora 14:30, mănânc 2 feluri de mâncare, după care mă odihnesc în jur de o oră (echilibrul între odihnă și antrenament este foarte important). Apoi îmi pregătesc rucsacul cu hainele necesare pentru sală și plec. Atunci când ies din casă, las în urmă toate

gândurile, nervii, stresul și mă concentrez asupra antrenamentului.

Odată ajuns la sală, mă schimb în 5-10 minute...și încep cu încălzirea. Ea constă în exerciții de gimnastică. Nu prea este timp de saluturi cu ceilalți deoarece nu merg la sală pentru a sta la povești, ci încerc să fiu cât mai concentrat.

În jurul meu văd tineri de toate vârstele printre care se mai strecoară câte un om mai în vârstă sau câte o fată. Consider că este normal ca tot mai multe persoane să frecventeze săli de fitness sau de culturism pentru că în zilele noastre aspectul este foarte important. Antrenamentul îl termin în 2 ore, câteodată chiar mai repede. Cu ceva transpirație, încerc să ajung cât mai repede acasă. Culturismul în prezent este practicat de o mulțime de oameni în diferite scopuri. Desigur, sunt și culturisti profesioniști care folosesc suplimente alimentare, nutriție în plus, în mare, aminoacizi, proteine, creatină și altele. Cei care nu doresc să ajungă extrem de dezvoltăți, printre care mă număr și eu, sunt făcuți naturali, adică fără suplimente.

Față de celelalte sporturi, culturismul cere foarte multă ambiție, un program alimentar foarte bogat și multă odihnă. Este un echilibru între suflet, minte și corp. Recomand tuturor să practice acest sport întrucât nimic nu este mai important decât să fim sănătoși, iar acest lucru se poate obține doar printr-un program de antrenament adecvat, printr-o alimentație corespunzătoare, într-un cuvânt, prin culturism.

Sorin Gherman
cl. a X-a A

artistic la Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Suceava

Interviu cu Oana Maria Sârbu, consultant

Dragi cititori, pentru că se apropie sărbătorile, dați-ne voie să poposim în casele și în sufletele dumneavoastră, cu un subiect mai special pentru această perioadă. Vom vorbi despre tradiții cu doamna profesoară Oana Maria Sârbu, actualmente Consultant artistic la Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Suceava.

Ne bucurăm că ați răspuns invitației noastre, de a ne împărtăși câteva din tradițiile românilor de sărbători.

Reportaj
Oana Maria Sârbu
Crăciun

Ce tradiții avem de Crăciun?

De Crăciun avem multe tradiții, dar vom vorbi despre câteva care s-au înrădăcinat în sufletele noastre. Moș Crăciun este o figură legendară, patronul tradițional al Crăciunului. Imaginea sa populară este bazată pe tradiții și obiceiuri legate de Sfântul Nicolae, sfânt de origine creștină, care a trăit în secolul IV.

Credeți în moș Crăciun?

Chiar dacă o să vi se pară ciudat, dar cred în spiritul lui. El a dat denumirea sărbătorii sfinte.

Ce ne puteți spune despre împodobirea bradului?

Până în secolul al XV-lea, crenguțele verzi cu care erau împodobite casele, cu ocazia Crăciunului, ca și darurile pe care le făceau oamenii unii altora, erau considerate tradiții păgâne. Dar nu peste multă vreme în locul acestora, va fi folosit un arbore întreg. Pomul de Crăciun, așa cum îl cunoaștem noi astăzi, decorat cu globuri care reflectă lumina scânteietoare a lumânărilor sau a

instalației electrice, nu a fost totdeauna împodobit astfel. Pe timpuri bradul era plin de mere roșii, nuci, chiar și colăcei făcuți de gospodine.

Cum este Crăciunul în celelalte zone din țară?

În Ardeal, sărbătoarea de Crăciun începe de la Sfântul Nicolae (6 decembrie), când fetele se adună în grup, încă din seara de 5 decembrie și frământă plăcintele, care vor fi unse cu ou, pentru a doua zi. Tot în Ardeal, în noaptea de Crăciun, la un semn al diaconului, mirenii aruncă cu boabe de porumb strigând: „Rođ în cucuruzi”. Se pare că acest obicei este o transformare interesantă a unui obicei din Polonia, unde mirenii aruncă în preot cu boabe de ovăz. La noi în Bucovina, se zice că spre Crăciun se pun din toate mâncărurile într-o strachină pe prispă, sub fereastră, dar fără să guști din mâncare, căci vine noaptea ursitorul, degustă și îl vezi prin fereastră.

Cum țineți minte că era seara de Ajun, seara în care creștinii colindau?

Mă faceți să lăcrimez de emoție. Pentru mine seara de Ajun a fost, este și va rămâne una specială. Copil fiind, îmi aduc aminte că împreună cu tatăl meu, mergeam la colindat. Așteptam acest moment toată ziua. Țin minte că într-un an mi-am petrecut Crăciunul cu familia la Câmpulung Moldovenesc, la niște rude. Cred că aveam 8-9 ani. A fost un Crăciun pe care nu am să-l uit niciodată. Am plecat să colind, afară ninge, de peste tot se auzeau copii colindând. Tatăl meu mi-a spus că acolo

unde poarta este închisă, nu se primesc colindători și asta din diferite motive, ori erau de altă credință, ori murise cineva sau nu era nimeni acasă. Am umblat o oră, primind bănuți, colăcei, prăjituri, după care ne-am întors acasă și ne-am bucurat de acea noapte sfântă!

Ce le urați cititorilor de sărbători?

Sunt două lucruri care trebuie păstrate curate: sufletul și tradiția.

Armonia, liniștea și iubirea să vă inunde sufletul de bucurie, iar clipele de fericire să fie de prisos în noul an. La mulți ani!

Ana-Maria Dincă
cl a IX-a E

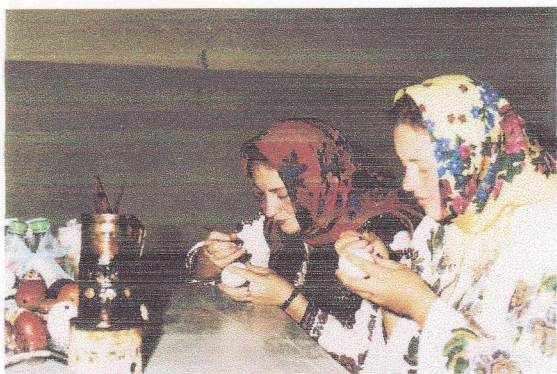

Condițiile naturale de mediu, dealurile împădurite, pășunile bogate, terase înșorite și numeroasele izvoare cristaline au permis comunităților ucrainene să se așeze pe aceste meleaguri din cele mai vechi timpuri. Cercetări arheologice de teren efectuate de-a lungul timpului au dus la descoperirea a numeroase obiecte lucrate de populațiile ce au conviețuit încă din cele mai vechi timpuri. În satul Dărmănești, bunătatea oamenilor este recunoscută și apreciată de toate persoanele care au vizitat această zonă folclorică. Este evident

faptul că acest obicei a rezistat atât de mult timp prin bătrânii și oamenii care au pus preț pe tradiție și au valorificat-o așa cum se cuvine.

Însă toate povestirile, ghicitoriile, cântecele precum și obiceiul în sine au rezistat atâta timp pe cale orală, cei bătrâni povestind urmașilor multe evenimente sau întâmplări ce au dăinuit vii în mințile noastre de-a lungul timpului. Așadar, continuitatea aceasta a îmbrăcat și o formă de oralitate, până când în acest sat s-au ivit minți mai luminate și au considerat că este necesar ca aceste elemente să fie trecute și pe hârtie. Am descoperit că există multe obiceiuri, nu numai îngropate adânc în amintiri pierdute, ci și pe care nu le mai știu decât anumite persoane care se apropie vertiginos de vârsta de o sută de ani, existând riscul ca acestea să se piardă odată cu o cultură pe cale de dispariție. Spre exemplu, multe persoane au evitat în mod inconștient dansurile noastre tradiționale, pașii deosebiți și au adoptat în mod involuntar dansurile specifice românești. Astfel există un dans foarte vechi numit „Șapte pași”, de care nu mai știe nimeni cum se dansează. Această informație am preluat-o de la Chimiuc Simion, un bătrân în vârstă de 80 de ani. Bătrânul și-a amintit de acest dans specific ucrainean care se juca de multe ori nu numai la hore, ci și la șezători pe timp de vară. Odată cu trecerea timpului, încet-încet a fost uitat, în așa fel încât nimeni nu mai știe care sunt pașii specifici. Astfel a rămas doar o amintire pierdută în cămăruțele unui suflet bătrân. Obiceiul care se mai păstrează astăzi, șezătoarea, nu a fost atât de ușor de uitat pentru că era benefic pentru oameni, datorită faptului că se aduna foarte multă lume.

Creațiile populare au o unitate și o armonie aparte pentru că, în colectivitatea șezătorii, simțul unității și al armoniei este mult mai puternic și mai statornic decât în lumea creatorilor culti. Tot

materialul folcloric popular strâns și tipărit până în prezent a fost păstrat foarte bine și pe cale orală dar, având în vedere dezinteresul noii generații, este necesar ca toate creațiile populare să fie culese din bătrâni și păstrate nu numai pe pergamentele sufletului, ci și pe hârtia velină din biblioteci.

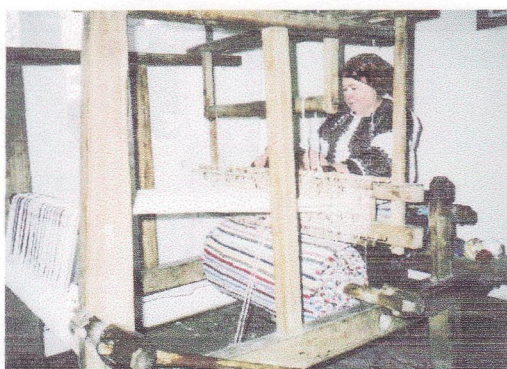
Este incredibil cum acești păstrători ai tradiției reușeau să înglobeze sute de versuri și de fraze care au încântat atâtea veacuri auzul urmașilor.

Dintotdeauna oamenii acestei culturi au purtat cu mândrie haina muncită de om cu sudoarea frunții sale și sfințită de Dumnezeu încununând munca cu cele mai măiestrite modele. Costumul popular este cusut în preajma sărbătorilor, în special în posturile mari de peste an precum Paștele și Crăciunul. Există credința că hainele create în ajunul

sărbătorilor vor fi mai trainice și vor aduce noroc celor ce le vor purta. O altă importantă modificare constă în modul de a se îmbrăca oamenii; deși costumele noastre populare au o vechime destul de mare, valoarea lor morală este imensă.

Fiecare sat cu o tradiție folclorică se impune printr-o anumită caracteristică specifică respectivei culturi, însă această cultură nu face altceva decât să reflecte o imagine vie, o oglindă fidelă a sufletului unei comunități, o oglindă în care se reflectă întreaga creație reală sau închipuită sub influența căreia trăim.

Priceperea femeilor ucrainene a dat viață unor obiecte deosebite, țesute și cusute cu migală și măiestrie, ce împodobesc și în acest secol al vitezei, interioarele caselor. Parcă timpul în acest colț de lume a stat, oamenii trăind ca niște simpli creștini

ce dau o valoare inestimabilă tradițiilor satului, preluându-le de la strămoși și perpetuând datini și obiceiuri apuse pentru alții, dar vii în mințile noastre pe vecie. Această artă a țesutului reprezintă o veche îndeletnicire de tradiție a populației din zonă, menținută până în zilele noastre, stativele nelipsind din casa fiecărei familii. Meșteșugul era practicat nu numai pentru nevoile gospodăriei, ci și pentru împodobirea casei și chiar pentru vânzare. Aceste țesături au o varietate de forme și modele care stilizează sub raport geometric fauna și flora din zonă,

folosind o gamă cromatică diversificată: roșu, alb, cărămiziu, albastru, verde, negru, portocaliu, galben, tonuri calde, luminoase, etc. Flora este reprezentată prin trandafiri, lălele, lăcrămioare, flori de nu-mă-uita sau motive ornamentale faunistice demonstrând, nu numai priceperea femeilor, ci și legătura trainică și adâncă a omului cu codrul și natura.

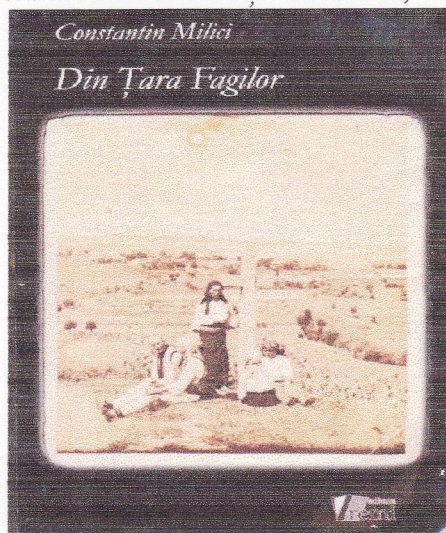
Cu toate că ne păstrăm încă adânc în suflete această credință, se pare că totuși există tendința de a ne lăsa pradă modernismului și mai ales că, odată cu trecerea timpului, și obiceiurile oamenilor s-au schimbat. Nu mai există foarte multe localități ucrainene care să păstreze acest obicei, „șezătoarea” și nu numai acesta, ci multe alte ritualuri învățate din strămoși, care au dăinuit pe meandrele timpului, mii de veacuri. Totuși, din această zonă a Bucovinei, populată în mare parte cu localități de ucraineni sau ruși-lipoveni, șezătoarea a mai rămas în decursul zilelor ca un mod de viață fără de care s-ar destrăma bunul mers al lucrurilor. Așadar șezătoarea este prezentă în localități precum: Dornești, Ipotești, Lipoveni, Siminicea, Găureni, Șerbăuți, Călinești-Enache, Călinești-Vasilache, Dănilă, Maiței și multe altele.

Bogăția lingvistică și frumusețea culturii, doinele și baladele, basmele și legendele, proverbele și zicătorile, ghicitorile și cimiliturile, dramele populare și poezia ritualurilor calendaristice sunt mărturii de netăgăduit ale dăinuirii noastre seculare pe acest meleag îndurerat, acte de identitate ce ne atestă originea ucraineană, vechimea și noblețea neamului, credința și virtutea strămoșească. Numai conectați la spiritul nostru străvechi ce ne dăinuie în suflete, ne-am putut păstra puterea și am supraviețuit. Legendele, sărbătorile de iarnă cu suita lor de colinde, urăturile, cetele de colindători, cântecele de nuntă, bocetele, cântecele de jale și înstrăinare, baladele, ce ni s-au transmis din generație în generație odată cu laptele supt de la sânul mamei, ne-au întreținut vie conștiința de neam, ne-au păstrat în spațiul tradițiilor populare, fiindu-ne adevărate izvoare ale tămăduirii din care am sorbit frumusețea limbii, propria identitate, de altfel.

Maria Reboșapcă
cl. a XI-a G

În caruselul halucinant al mileniului trei, urmele trecutului par a se estompa din ce în ce mai mult; rareori însă tinerii se întorc pioși și plini de recunoștință spre urna plină de amintiri lăsată de strămoși. Edificator este, în acest sens, gestul familiei Alina și Vasile Tomoioaga, urmașii unui apostol al neamului Constantin Milici, inițiatorul și redactorul revistei „Țara Fagilor”, apărută între anii 1931 și 1932 la Soloneț, județul Suceava.

Publicat în vara anului 2006, volumul intitulat sugestiv „Din Țara Fagilor”, reprezintă încununarea eforturilor acestor mlădițe bucovinene, încurajate și susținute de venerabilul preot Laurențiu Milici, fiul lui

Constantin Milici.

Întoarcerea spre trecut este sugerată subtil de titlul și coperta cărții, care emană miresma unui timp îndepărtat, frământat de luptele acerbe ale Primului Război Mondial.

Parcurgând paginile pline de viață, lectorul pătrunde facil în diegeza unei lumi apuse, al cărei exponent este Constantin Milici, participând activ la luptele acestui război.

Atras de frumusețea literaturii populare, el a cules numeroase creații lirice, mai ales doine și cântece, impresionante prin tematica tulburătoare și prin viziunea

realistă, surprinzătoare prin sinceritatea comunicării afective.

Convins că „numai păstrându-se rădăcinile vom putea rezista ca neam” (op.cit., p.176), Constantin Milici a manifestat, permanent, interes față de localitatea natală, Soloneț, rezultatul concret fiind o monografie bine documentată, care înfățișează această zonă din punct de vedere geografic și istoric.

Spirit neobosit, cantorul din Bucovina a realizat numeroase articole pe care le-a publicat în presa vremii, militând astfel pentru păstrarea tezaurului etnografic al poporului român: „Doinelile cele mândre și frumoase, cântecele vesele, poveștile bogate, datinile și portul strămoșesc nu trebuie să fie schimbate și împetrite cu cele de la orașe, în care nu vom vedea nimic din sufletul, din firea noastră, din viața noastră românească de la sate” (op.cit., p.175).

Asemeni Apostolului din poezia lui Octavian Goga, Constantin Milici a întreținut vie flacăra spiritualității românești, editând revista „Țara Fagilor”, cu periodicitate lunară, singura revistă din Bucovina, care avea reședința într-un sat - Soloneț - în casa unui țăran autodidact.

Conținutul acestei publicații impresionează prin diversitate: critică și istorie literară, folclor, poezii și proză; având colaboratori din zone diferite ale țării, revista s-a răspândit rapid.

Valoarea volumului „Din Țara Fagilor” este multiplă: documentară, culturală și literară, ceea ce o recomandă călduros, mai ales că textul este însoțit de numeroase fotografii inedite, care poartă amprenta timpului trecut.

Prof. Nicoleta Stan

Ora de literatură română

Scritorul francez André Malraux a făcut o declarație celebră: „Secolul XXI va fi spiritual sau nu va fi deloc”.

Am intrat în secolul XXI și nu sunt vizibile semne ale spiritualității omenirii. Dimpotrivă. Modelul spre care tind toate societățile planetei este unul bolnav, bolnav de consecințele priorității pe care o acordă economicului în detrimentul spiritului.

Pentru că vizionarismul lui Malraux să se confirme, e nevoie de o schimbare radicală a omului, a modului său de a gândi, dependent până acum de cultul bunurilor materiale.

Dacă ne raportăm la societatea românească, ne întrebăm ce putem face într-o lume sufocată de vulgaritate, violență, comercial, mediocritate, poluare, stres, într-o lume care se abate tot mai mult de la natură, armonie și frumusețe.

Cred că putem face. Fac afirmația, imprudent optimistă, în numele breslei noastre, a profesorilor de limba și literatura română. Ora de literatură poate deveni, măcar uneori, ora stelară a întâlnirii sinelui profund cu armonia ființei lumii. Printr-o lecție de literatură română, poți ajuta tânărul să-și depășească moștenirea biologică – apropiată de animal – și să se angajeze în propria sa dezvoltare. El învață creativitatea, bucuria fără obiect, caută răspunsuri la întrebări tulburătoare despre existență și, mai ales, se comunică, se deschide în fața celorlalți și uneori se descoperă cu uimire, pe sine.

Să luăm, de exemplu, o lecție mixtă la clasa a X-a, lirica erotică eminesciană („Floare Albastră”).

Renunțându-se la abordarea tradițională se pornește demersul dinspre comunicare înspre poezie și se străbat următorii pași:

- Se selectează câteva cuvinte din poezie : floare, stele, ceruri, fericire, sărutare, iubire;
- Prin metoda jocului de rol, elevii imaginează o situație în care să folosească aceste cuvinte.
- Se discută câteva minute pe tema iubirii la vârsta adolescenței, despre actualitatea sau desuetudinea romantismului în iubire.
- Elevii sunt întrebați despre așteptările pe care le au de la o poezie cu titlu „Floare Albastră”.
- Abordarea literară a temei iubirii.
- Se face lectura model (de preferat în interpretarea unui actor).
- Se pun întrebări vizând primele impresii și se valorifică reacția emoțională a elevilor.
- Elevii sunt invitați să pună, fără inhibiție, întrebări generate de text.
- Se renunță la analiza tuturor nivelurilor textuale, optându-se pentru o discuție aprofundată asupra seriilor de opoziție: eternitate/ moarte, masculin / feminin, vis / realitate, detașare apolinică / trăire dionisiacă, lumea abstractă a cunoașterii / lumea concretă a iubirii (metoda ciorchinelui).
- În final, toate elementele se recompun și furnizează revelațiile profunde.

La sfârșitul acestui demers, profesorul constată cu bucurie că metodele moderne îi fac pe elevi mult mai interesați, mai motivați, dar nu poate să mai remarce și un alt câștig. Pornind dinspre comunicare înspre poezie, acceptându-se pluralitatea semnificațiilor, elevii se dezinhibă, își compară emoțiile și trăirile cu ale eului liric și, în final, cu subtilitate sunt conduși să se apropie de marea poezie, dar și să-și descopere sinele.

Sunt deci șanse ca optimismul meu să nu fie o simplă autoamăgire.

Prof. Fabiola Iacobescu

Ce înseamnă să fii modern?

Mereu mi-am pus întrebarea ce înseamnă să fii modern? Cum poți distinge un om modern de unul ne-modern? Care sunt aceste criterii de diferențiere?

Părerea mea este că modernitatea se află în concordanță cu perioada în care trăim. Pe vremea comunismului, dacă aveai telefon, erai un om modern, astăzi trebuie să îți cumperi o mașină ca să fii în pas cu lumea.

Fiecare înțelege noțiunea de „a fi modern” din punctul său de vedere. Pentru unii modernitatea echivalează cu averea, bunurile materiale, alții consideră credința ca fiind ceva modern.

Eu cred că primul lucru pe care îl luăm în considerare când stabilim cât de modernă este o persoană se referă la aspectul fizic, mai exact la vestimentație. Marca încălțămintei, esența parfumului, șuvițele și culoarea părului – sunt doar câteva criterii pe care le folosim pentru a ne da seama dacă o persoană este la modă.

Să fii modern înseamnă să ai gașcă, cu care să ieși afară, să scuipi semințe în fața blocului, să înjuri în gura mare, crezându-te deasupra tuturor, să mergi la discotecă și să vii a doua zi, dimineața, băut acasă. Modernul nu merge la școală, nu calcă pragul bisericii, nu citește cărți, ascultă doar manele și petrece majoritatea timpului în fața calculatorului.

Deci să fii modern înseamnă să fii nepoliticos, să nu respecti și să respingi valorile tradiționale, să nu ții cont de oamenii care încearcă să te sfătuiască, să nu-ți pese de părinții tăi, să faci numai ce te taie capul și să-ți pese numai de tine și de gașca ta.

Modern înseamnă să fii în pas cu lumea. Din păcate, societatea în care trăim este nocivă pentru noi, iar modernitatea ne distruge viețile.

Oana Policarpov
cl. a X-a A

De ce iubim fetele?

Pentru că au o față blândă, cu trăsături dulci ca ale copiilor. Pentru că mereu ne fac să ne simțim speciali și nu ne cer să le demonstrăm că suntem „bărbați”. Pentru că nu sunt interesate de materiale pornografice, pentru că nu miros a transpirație sau a tutun ieftin, ci emană în jurul lor

parfum franțuzesc. Pentru că mereu au încredere în noi și ne susțin în tot ceea ce facem. Le iubim deoarece știu să-și poarte singure de grijă, pentru că sunt atente la toate detaliile, de la felul cum arată unghiile lor și până la modul cum se îmbracă, mai pe șleau, pentru că sunt perfecționiste. Pentru că din când în când au mici suferințe: o febră, o durere de măsea, însă nu se lamentează, pentru că într-o relație sunt inventive și te surprind cu ideile lor inovatoare. Pentru că îți sunt alături în momentele dificile, deși ar vrea să fie în altă parte. Pentru că întotdeauna când ne gândim la ele uităm de nervi și începem să ne simțim bine-dispuși și relaxați. Pentru că joacă șah, scramble, macaua și nu le pasă cine câștigă, pentru că știu ce vor de la viață și profită de orice clipă. Pentru că știu să se distreze și se maturizează mai repede decât noi. Le iubim deoarece, de dragul nostru, se uită la un meci de fotbal și renunță pentru câteva ore la Brad Pitt sau la telenovele. Pentru că sunt imprevizibile și ne surprind mereu. Iubim fetele pur și simplu pentru că sunt fete și au fost create de Dumnezeu pentru a

fi iubite și respectate. Pentru că își arată părțile indecente ale corpului îndeajuns de subtil, ca să le râvnim mai mult. Pentru că au buze moi, piele catifelată și dinți strălucitori. Pentru că nu se tem de experiențe noi, mereu sunt gata să demonstreze că sunt capabile de orice. Pentru că nu citesc cărți, dar sunt înnebunate după poeziile romantice. Pentru că au o gândire optimistă și reușesc întotdeauna să îți ridice moralul. Pentru că toate sunt sensibile, deși încearcă să ascundă acest lucru, vrând să ne lase impresia că ele ne conduc pe noi. Pentru că știu să rezolve orice problemă și nu se lasă intimidare de obstacolele vieții. Le iubim întrucât urăsc gândacii și alte insecte. Când nu avem tema la mate, avem fete. Când trebuie să udăm buretele sau să aducem cretă, avem fete. Când suntem „obosiți” să mergem la magazin, avem fete. Când absențele în catalog sunt prea multe, avem fete. Le iubim pentru că le iubim, nu există o rațiune de a iubi. Pentru că știu când să fie serioase și când să se amuze. Pentru că știu să-și organizeze mai bine timpul. Pentru că toată viața noastră gravitează în jurul lor, pentru că mintea ne zboară cu gândul la ele în permanență, pentru că fără fete viața de licean n-ar mai fi posibilă.

Alexandru Rudișteanu
cl. a X-a A

Monotonia

De mic aveam iluzii deșarte. Credeam că lumea e un paradis pe pământ unde toți suntem niște îngeri și trăim în armonie! Câtă naivitate din partea mea. M-am schimbat atât de mult de atunci. Nu este o schimbare vizibilă și nu știu dacă este bună sau rea.

E frig afară... Mă îndrept posomorât spre școală. Încă o zi plină de extemporale. Afară e încă întuneric, iar străzile sunt slab luminate. Pe stradă simt miros de parfum ieftin combinat cu aburi de frig, stări de somnolență, fum de țigară... Ochiul oamenilor din jurul meu sunt încă prea amorțiți pentru a dezițului starea lor de spirit. Sunt oameni plictisiți cu fețe obosite care nu pot schița nici un zâmbet, constrânși fiind de greutate și probleme.

Privesc peisajul urban. Tot ce iese în evidență sunt nenumăratele clădiri care se pierd, undeva, în brazii ce învăluie orașul. Din greșeală calc într-o baltă și îmi murdăresc pantofii. Un om beat doarme pe marginea trotuarului, vântul împrășteie hârtiile de pe stradă... câtă mizerie! Nu înțeleg cum putem să ne complacem așa. În fiecare zi trăim cu speranța că mâine va fi mai bine.

Cu greu ajung la liceu. Ca de obicei, toate decurg prost. Stau într-o bancă mângâlită șapte ore. Scriu și eu niște cuvinte pe un caiet care pentru mine nu au niciun sens. Stau și mă gândesc dacă asta mă poate face să înțeleg lumea mai bine...

Încerc să-mi limpezesc mintea și să fiu atent la oră. Dar în zadar. Nu pot fi concentrat când în fiecare zi mă lovesc de zeci de probleme.

Într-un sfârșit orele se termină. Esvii, parcă ieșiți dintr-o închisoare, se împrăstie prin stații de autobuz, prin toate colțurile orașului. Este greu să mergi prin oraș fără să dai peste cineva cunoscut. Mai schimb două vorbe și în cele din urmă ajung acasă. Intru în camera mea, arunc ghiozdanul după care mă așez pe pat, simțindu-mă destul de obosit după o săptămână grea. E vineri și urmează weekend-ul. Pierd vremea uitându-mă la televizor și jucându-mă pe calculator. Totul este doar monotonie. Fiecare pas pe care îl facem este asemănător cu cel pe care îl facem următoarea zi, următoarea săptămână, următorul an până când ajungem la bătrânețe și vom realiza că viața a trecut nepăsătoare pe lângă noi.

Doar spun „Stop!” Voi încerca să schimb viața mea de nimic în ceva mai bun, dar nu voi reuși fără ajutorul pe care îl pot găsi în oamenii pe care i-am întâlnit astăzi, în orele petrecute la școală. Dacă nu mi se va acorda acest „ajutor” nu-mi rămâne decât speranța că pe viitor vom trăi într-o lume mai bună.

Mihai Holeiciuc
cl. a X-a A

Colegiul de redacție

Prof. Corneliu Romașcu – director

Prof. Nicoleta Stan

Prof. Cristina Dranca

Colectivul redacțional

Alexandru Rudișteanu - redactor șef

Ionuț Batîr

Andreea Cojocari

Alin Giurgiuveanu

Ovidiu Antoneac

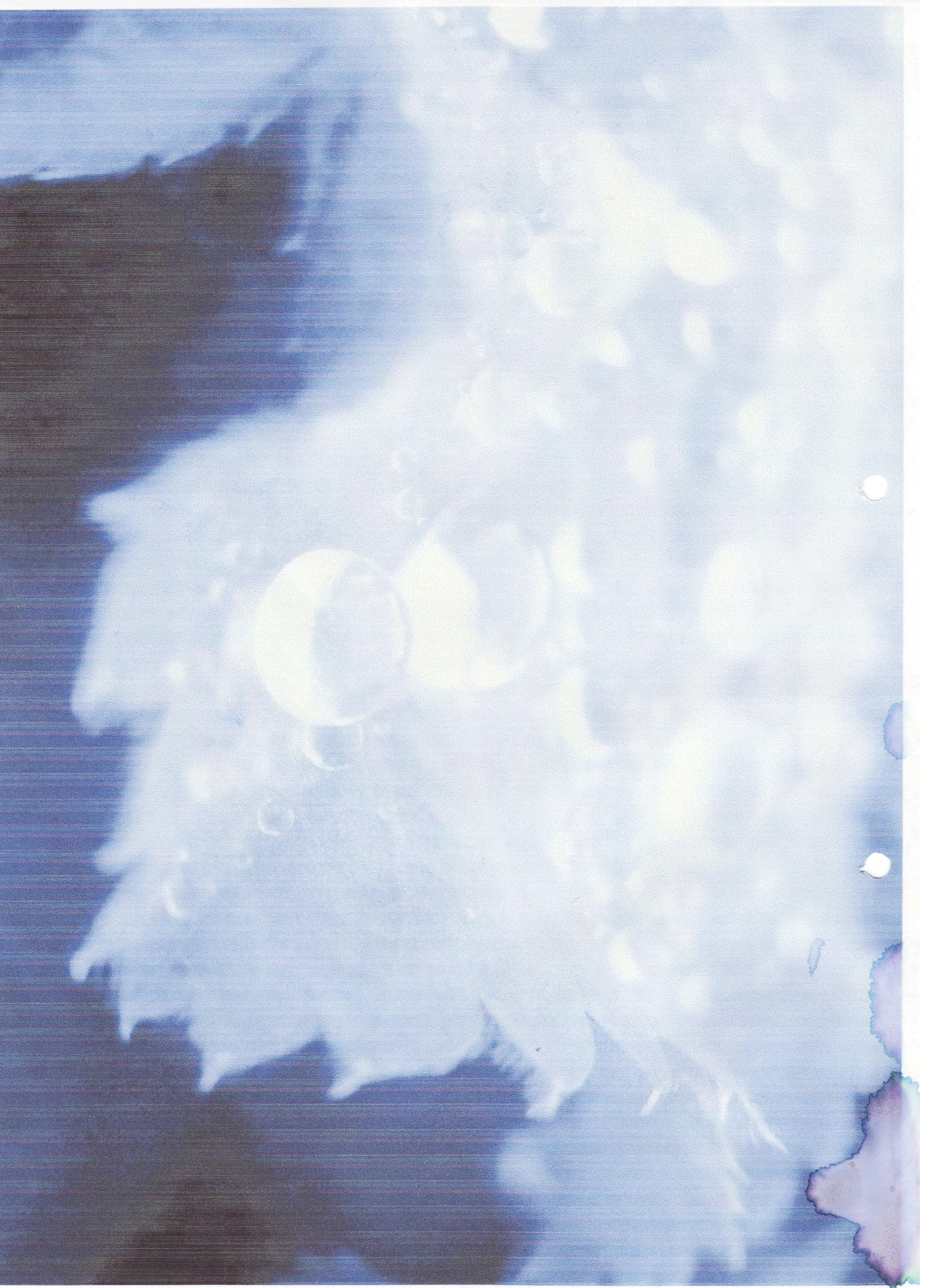
Prof. Mihaela Beșa

Prof. Loredana Horodincă

Ing. Mihai Petriuc

Redactor coordonator : Prof. Aura Hapenciuc

REPERE

Revista Colegiul Economic
Suceava

D
I
M
T
R
I
E

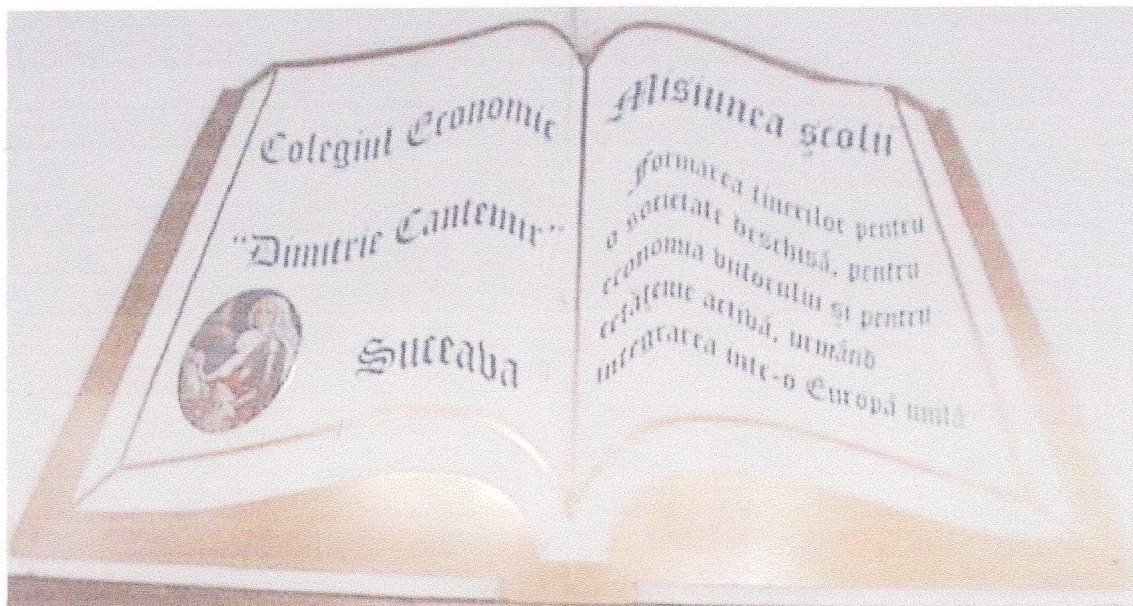
C
A
N
T
E
M
I
R

Anul VIII
Numărul 1
Octombrie 2006

Istoricul școlii

La 1 decembrie 1926 au început cursurile ȘCOLII COMERCIALE ELEMENTARE DE BĂIEȚI, extrabugetară, cu durata de trei ani, din SUCEAVA. La început au fost înscriși 37 elevi, majoritatea fii de săteni care locuiau în comunele mai apropiate. Învățământul se desfășura într-un local închiriat. La 1 septembrie 1935 școala devine GIMNAZIU COMERCIAL cu patru clase. La 1 septembrie 1947, LICEUL COMERCIAL din Suceava se transformă în ȘCOALĂ TEHNICĂ DE ADMINISTRAȚIE ECONOMICĂ MIXTĂ. La 1 septembrie 1948 școala devine ȘCOALĂ MEDIE TEHNICĂ DE COMERȚ. La 1 septembrie 1952 ȘCOALA MEDIE DE COMERȚ din Suceava este mutată cu întregul personal la Botoșani, unde mai funcționa o școală de același profil. La 12 septembrie 1966 se înființează la Suceava LICEUL ECONOMIC, ce urma să funcționeze la început împreună cu LICEUL NR.3, în localul Școlii Generale Nr. 7. La 1 septembrie 1967, LICEUL ECONOMIC a primit un alt local, în care a funcționat până în anul 1969. La 1 septembrie 1969 liceului i se repartizează localul actual, situat în zona centrală a orașului, pe Strada Lecca Moraru Nr.17 A. La 1 septembrie 1991 Liceul Economic din Suceava devine GRUPUL ȘCOLAR ECONOMIC ADMINISTRATIV din Suceava. În 2004 Grupul Școlar Economic Administrativ „Dimitrie Cantemir” devine Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”.

Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir" Suceava este o instituție școlară de prestigiu în județul Suceava. Până în anul 2005, au absolvit acest liceu 37 de promoții de tineri, dintre care: 6694 absolvenți de liceu, cursuri de zi și seară, 863 absolvenți de școală profesională, 120 de ucenici, 245 absolvenți ai școlii postliceale.

Pentru o instruire de calitate a elevilor, unitatea noastră colaborează cu parteneri educaționali: agenți economici, unități de producție, instituții bancare de renume din localitate și județ.

Pe plan internațional, dezvoltă relații de parteneriat cu unități similare din Norvegia, Germania, Spania, în cadrul programelor Uniunii Europene – Phare, Socrates, Leonardo.

În școală învață 1486, pregătiți de 82 de cadre didactice, 77 profesori și 5 maiștri instructori.

Clasele de liceu cu profilul real au specialitatea matematică – informatică intensiv, iar cele de la profilul servicii au specializare în domeniul tehnician în activități economice, tehnician în turism, tehnician în administrație.

Școala de arte și meserii oferă domeniul comerț cu calificarea profesională de lucrător în comerț și domeniul turism și alimentație cu calificarea profesională de lucrător în alimentație.

Baza materială este alcătuită din 22 săli de clasă, 2 laboratoare de informatică, firmă de exercițiu, dotată cu calculatoare și cu acces la internet, cabinet de limba română, cabinet de limbi moderne, laborator de alimentație publică, agenție de turism, laborator fizică, laborator chimie – biologie, laborator patiserie – cofetărie, sală pentru instruire în tehnica servirii, magazin școală, amfiteatru, bibliotecă școlară cu 24758 volume, cămin – internat cu 286 locuri, cantină cu sală de mese, sală de sport, teren de sport, cabinet medical.

*Gânduri ale unui dascăl, toamna,
la ceas aniversar*

„O școală în care profesorul nu învață și el e o absurditate. Cred că am găsit un motto pentru ȘCOALA MEA. E vorba aceasta extraordinară a lui Leon Bloy: «Nu se știe cine DĂ și cine PRIMEȘTE»”. Aceste

cuvinte magice răscolesc sufletul oricărui pedagog prin adevărul pe care-l conțin. Nici nu te poți gândi la viața de zi cu zi într-o școală fără să ai în minte întrebarea „Ce-am făcut astăzi pentru elevii mei, cum le-am schimbat MINTEA și SUFLETUL, sunt eu un om mai bun după acest transfer zilnic de idei, emoții, trăiri, căutări, îndoieli, reușite...”.

Cum ar arăta ȘCOALA MEA fără această legătură strânsă între profesori și elevi, între niște adolescenți grăbiți să se maturizeze și adulți care doresc să-și păstreze tinerețea spiritului indiferent câte generații le-au adus „ghiocei la tample”.

Să te emoționezi la vederea unui adolescent, să-ți dorești să-l sprijini pe drumul devenirii, să-l ajuți să strălucească, să-l sfătuiești la greu, să te bucuri pentru

realizările lui, să te gândești la viitorul lui...da, cam așa aș da eu definiția unei PROFESIUNI de CREDINȚĂ...modelator de suflete și minți.

Mă gândeam, ȘCOALA MEA de ce este valoroasă pentru mine?...Să fie din cauza lucrurilor frumoase care se întâmplă în ea sau din cauza oamenilor care au trudit la înălțarea ei, directori, profesori, elevi...Sau toate la un loc...

O ȘCOALĂ se clădește cărămidă cu cărămidă, emoții peste emoții, zâmbete peste zâmbete, lacrimi peste lacrimi, succese peste eșecuri, zi de zi, an după an...Oameni care vin, oameni care pleacă...dar ȘCOALA MEA rămâne și își continuă existența pentru noi și noi generații.

Acum, la ceas aniversar, aduc un omagiu OAMENILOR ȘCOLII, cei care au fost cei mai buni mentori pentru generații întregi de tineri.

Să dăruiești și să primești în același timp, să iubești și să fii iubit. Aceasta-i povestea mea și a altor DASCĂLI din ȘCOALA MEA.

LA MULȚI ANI, DRAGI PROFESORI ȘI ELEVII!

Prof. Carmen Cheaburu

O zi de-a mea

Dimineața când mă scol,
Tare-aș vrea ca să mai dorm
Merg la baie să mă spăl,
Pe păr să mă dau cu gel.

Mă îmbrac, par odihnit
La școală eu am pornit
Astăzi eu m-am pregătit
Prima oră am chiulit.

La mate eu sunt bazat,
Că le am la copiat
La geogra stau relaxat,
Pentru că am învățat.

Ora de română vine,
Tremură inima-n mine!
Azi trebuia să pregătim
Un proiect... ce să gândim...?
La info merg cu plăcere,
Fiindcă-i messu la putere.
La „OAT” mă pregătesc
Cred că azi noi dăm un test.

Ora unu a venit
Tare m-am mai plictisit.
Cred că am să merg în „Jack”
Unde beat am să mă „fuck”
Catalogul l-am populat,

Cu 3 și 4 câți am luat.
Merg acasă turmentat
Și somnul m-a cam luat.
Pe la șapte m-am trezit

Fără vreun chef de citit.
Azi e vineri – campionat
La fete eu m-am uitat
Ora zece s-a făcut

Așa ziua a trecut.

Noapte bună!

Constantin Săvuț
Ilie Bută
cl. a XI-a G

După absolvirea școlii generale, după ce emoțiile examenului de capacitate s-au încheiat, așteptam cu nerăbdare să-mi îndrept pașii spre un liceu pentru a-mi continua studiile.

Mă întrebam: liceu - ce-o fi asta? O clădire mare cu multe săli de clasă? Sau perioada de 4 ani pe care trebuie s-o petrec între aceeași pereți și înconjurat de aceeași colegi și profesori?

Acum am găsit răspunsul: Liceul este o combinație între cele două și poate chiar mai mult. Cred că liceul e perioada aia de 4 ani pe care ți-o petreci în clădirea respectivă, dar care te marchează pentru tot restul vieții, unde acumulezi experiență cât pentru toată viața.

Dupa media pe care am obținut-o la examen, am optat pentru Colegiul Economic "Dimitrie Cantemir" secția mate-info, unde am fost repartizată. Nu mă atrăgea în mod deosebit acest liceu, dar acum parcă (nu parcă...sigur) mă atrage pe zi ce trece, din ce în ce mai mult. Nu neapărat liceul este mai frumos, ci această perioadă de licean, perioada adolescenței, a trăirilor frumoase.

Cea mai emoționantă zi din viața mea de licean a fost 15 septembrie, prima zi de școală din viața de licean. Pentru mine era ceva nou, o nouă etapă în viață. Fiecare etapă a vieții are farmecul ei. Liceul însă este etapa primelor întâlniri, a emoțiilor, a sufletului care tremură în fața neprevăzutului. Pășeam cu frică într-o lume necunoscută, plină de mister.

Odată cu trecerea timpului mi-am dat seama cât de frumos e să fii licean! Am intrat într-o familie formată din niște colegi cu care mă înțeleg super și niște profesori de treabă. Profesorii sunt mai degrabă elevii care știu puțin mai mult decât ceilalți din clasă. Această instituție mi-a oferit tainele informaticii iar cele două profesoare de informatică (...) m-au făcut chiar să mă îndrăgostesc de acest obiect de studiu.

Colegiul este minunat: săli de curs curate, dotate cu mobilier nou, laboratoare fel de fel, sală de sport, bibliotecă, etc. ceea ce te face să te simți bine atunci când pășești în interiorul lui.

Timpul trece nemilos pe lângă noi și iată am ajuns în anul doi de liceu. Viața mea de licean este în continuare palpitantă.

Sunt multe lucruri care nu-mi plac, dar și mai multe care-mi plac în liceu. Nu-mi place să mă trezesc dimineața, să fiu ascultată atunci când nu mi-am învățat, să port uniformă, să îmi ceară sacou cu emblemă la poartă. Dar e frumos pentru că: în pauze ne adunăm în grupuri și stăm la bârfe, că ne facem mulți amici și prieteni, că ne distrăm atunci când avem timp liber.

Viața de licean este zbuciumată, dar are momentele sale de fericire. Pentru mine în aproape 2 ani am avut de toate: și frică (că mă ascultă la geografie și nu sunt destul de pregătită) și bucuria unui 10 în lucrare la info. Este o perioadă plină de bucurii, emoții, stres, legături puternice. De aceea trebuie să trăim intens fiecare clipă, să învățăm câte ceva din toate și să deschidem ochii bine, să le vedem pe toate căci timpul trece indiferent dacă noi suntem de acord cu asta sau nu. Sunt onorată că aparțin acestui liceu. Sunt fericită că o parte din viața mea, din viitorul meu, se plămădește în acest făcaș.

Nu există nici un dubiu asupra faptului că liceul este cel mai reușit episod din câte am trăit și mai mult ca sigur că viața de licean a fiecăruia dintre miile de adolescenți poate deveni oricând subiectul unui best-seller. Și bineînțeles, visul fiecărui licean este ca după absolvire să vadă cum este viața de student. Sper să fie cel puțin la fel de frumoasă și palpitantă ca viața de licean.

Loredana-Mirela Donceanu
cl. a X-a A

Amintirea anotimpului

Cu soarele te iubesc
iar luna, naște copilul din tine.
Viața e un surâs,
pe buzele căreia,
noaptea, ziua, dimineata
au grijă de tine, de frunzele
arse de vânt.
Culoarea roșie deșteaptă acum
ceasul,
te chem, țip, mă îmbrac
și iar mă dezbrac
de povara timpului neiertător.

De ce ai ales să pleci,
Când totul era îmbrăcat în verde?
De eu am fost de vină,
am să încerc să întind ceasul
cu trei ore înapoi.
Poate vina e a noastră,
dar iată, e răsărit de soare...
E frig și frigul mă doboară.
Strâng plapuma
și mă gândesc la tine... toamnă!

Gabriel Coromă,
cf. a XI-a A

Ochii tăi

În ochii tăi ascunzi iubirea
Atunci când tainic mă privești
În ochii tăi zăresc speranța
De câte ori tu îmi vorbești.

În ochii tăi văd fericirea,
Doar mie să mi-o dăruiești,
În ochii tăi o viață întreagă
Aș tot privi căci mă iubești.

Căci ochii nu mint niciodată
Ei sunt comoara sufletului meu,
Când mă privesc senini în față
Sunt fericit că sunt al tău.

Sorin Serediuc
cf. a X-a A

Tu m-ai făcut să zbor spre aripile pasiunii,
 Să gust fericirea din fiecare zi.
 Să uit de frînța mea
 Tot tu m-ai lăsat să mă prădusec.
 Să mă prădusec în inima ta,
 Acolo unde am învățat
 Primii pași ai iubirii absolute.

Andreea Cojocari
 cl. a X-a, 9

Angelic

Singurătatea-mi prinde
 Sufletul de jar
 Lăsând în urmă, rece
 Sărut cu gust amar.

În van, iarăși mă pierd
 Când ochii îți revăd
 Nu pot a mea fință
 Cu demoni să o văd.

În vis tresar și tremur
 Ca apa de izvor
 Cuprins de neputință,
 Tu ești un trecător.

Nu vreau a ta iubire
 Nu-ți cer mai mult decât,
 Uitat în amintire
 Un zămbet. Doar atât.

Ți-ai tot ce am în lume,
 Ți-ai tot ce mi-a rămas
 Mărită-ți văd chipul
 Nu pot să te mai las.

Imaginea ta pală,
 Învie, iar în noi
 Ești suflet cald, iubire,
 Un suflet doar în doi.

De n-ai fi tu...

Izvorul ochilor tăi,
Îmi inundă inima de dragoste.
Nu există duș mai răcoritor pentru sufletul meu
Decât să mă scald în privirea ta.
Cum aş putea trăi eu fără tine?
Când mă uit la tine, mă pierd...
Apoi mă regăsesc pe tărâmul fericirii.
Ce aş fi eu fără tine?
Poate, doar...o fărâmă de nisip
Pe imensul pământ.
Glasul tău răsună în mine
În fel de fel de culori;
De n-ai fi tu
Aş auzi doar în alb si negru
Şi universul sumbru,
Mi-ar ademeni urechile
Lăsându-mă să ascult
Cântecul mut al inimii.

Îmi ești

Îmi ești ispita arzătoare
Pe-un alb izvor tremurător,
O apă veşnic stătătoare
Şi şoapta dulce de amor.

Îmi ești un demon adorat
Al meu fior ce mă topeşte,
Pământul rece ce-ai călcat
Străin pe veci nu îmi mai este.

Îmi ești licoare parfumată
Te beau din lacrimi tremurând,
Şi pururea-ţi nevinovată,
E dor de ingerul plâpând.

Îmi ești adorul de aramă
Când stelele încet se plâng,
Îmi ești tăcerea ce mă cheamă
Şi mortul ce la piept îl strâng...

Glasul Tăcerii

Noaptea târzie-ţi scapără-n drum
Ziduri de lumină se luptă cu fum
Visul te-mbie ispititor pe poteci,
Timpul de dor ţi-e sortit să-l petreci.
Când haina tăcerii ţi-e veşmânt fermecat
Razele lunii par cristal parfumat,
Şi steaua-nsetată oglinda îţi cere,
Locul n-o simte şi doarme-n tăcere.

Andreea Croitor
cl. a XII-a E

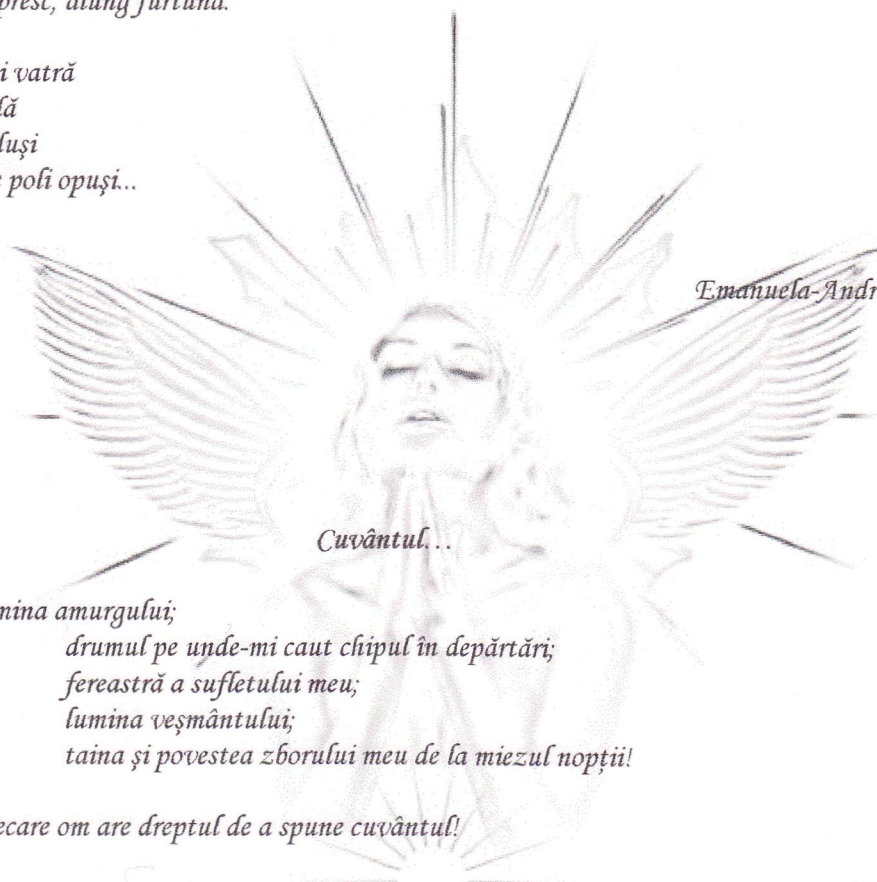
Drumul vieții...

*Mi-e sete, dar nu vreau să beau
Mi-e totul clar și tot neclar,
Mă-nseninez și mă umbresc
Sunt gheață și apoi mă topesc.*

*Umbrirea vieții e nedreaptă
Răcoarea-i totuși mă desfată
Puțin e soare și-apoi nor
Razele-i calde mă-nfior.*

*Alerg spre-o țintă ce mi-e clară
Mă opresc de-atâtea ori, plec iară
Urcușu-i greu, alerg întruna
Când mă opresc, alung furtuna.*

*Arșița-n arzătoare-i vatră
n-a reușit să mă ardă
ghețarii la un loc aduși
nu m-au clintit spre poli opuși...*

*Emanuela-Andreea Țabrea
cl. a X-a A*

Cuvântul...

*lumina amurgului;
drumul pe unde-mi caut chipul în depărtări;
fereastră a sufletului meu;
lumina veșmântului;
taina și povestea zborului meu de la miezul nopții!*

Fiecare om are dreptul de a spune cuvântul!

*Mădălina Paiu
cl. a IX-a E*

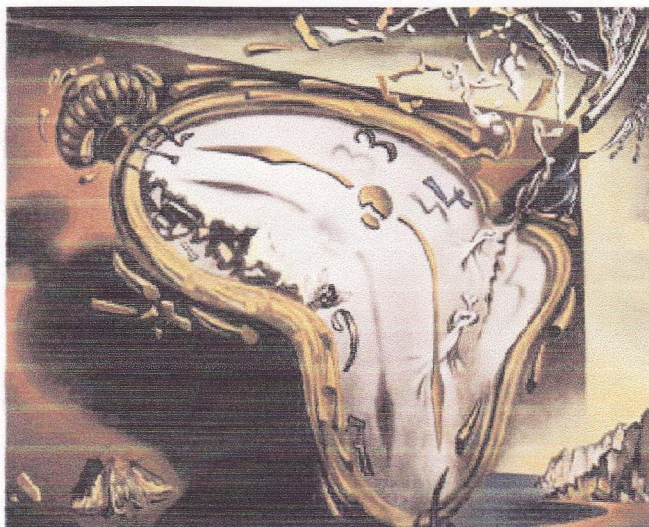
Timp

*Aș vrea să pot opri timpul
Să mă închid într-un ceas
Să pot ucide amintirile
Căci doar ele mi-au rămas ...*

*Aș vrea să uit de toate
Să fug undeva, departe
Să mă gândesc doar la tine
Să uit de tot, să uit de mine...*

*Să fug de brațele destinului
În cel mai aprig anotimp
Să fim doar noi închiși în ceas
Doar pentru noi să fie timp...*

*Daniela Axentioi
cl. a X-a A*

Întoarce-te, dulce copilărie!

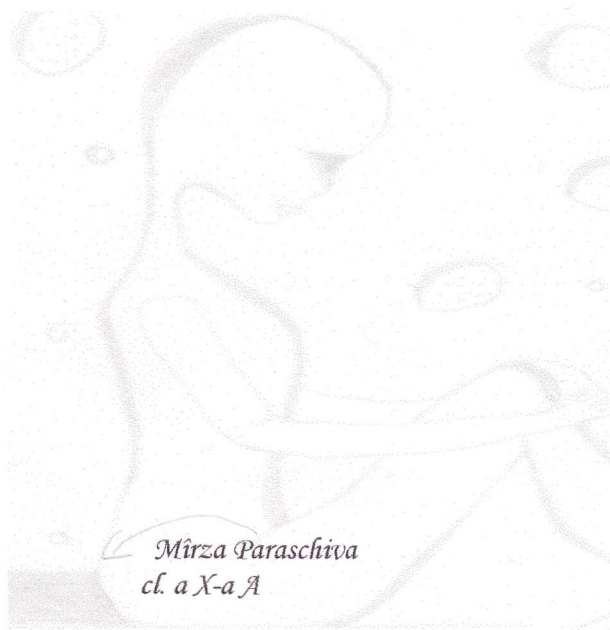

*Întoarce-te, dulce copilărie!
Să știi că am nevoie de tine
Aș vrea să te-ntâlnesc o clipă
Aș vrea să fiu iarăși mică!
Să pot să râd și să mă joc,
Să pot să cred că o să am noroc,
În viața asta grea și dură
În care este atâta ură!
Aș vrea să mai învăț să visez
Cum să zâmbesc, cum să vorbesc
Cu luna și cu stelele
Ce-mi ascultau durerile.
Tu ești o ființă minunată
Care poate dăinui
Doar într-un suflet de copil
Curat, mare, dar fragil!*

*Mădălina Paiu
cl. a IX-a E*

Meditez

Într-o cameră plină de zgomote, aștept...
ceasul merge cu viteza sentimentului
generat de sufletul meu în așteptare
cărării încinși focalizează lumina
iar muzica se aude parcă chinându-se
așteptarea cunoaște speranța
dar nu o acceptă, sperând în umbră
la verticalitatea fricii de a te pierde
mă uit pe cărămizile sparte și aștept
ca din ele să sculpez chipul tău
și-apoi cu mâinile să mângâi piatra
ce va fi poarta dintre regăsire și etern
aștept visând la culori închise
sperând ca vântul să-ți aducă
sufletul pierdut...

Mirza Paraschiva
cl. a X-a A

Departe de tine

Sunt femeia
vântul ce adie
prin firele-ți ninse,
buzele-mi cuprind
orizontul
din ochii-ți rebeli...
vând clipele
din timp,
stări de veghe
ale dragostei dintâi,
să-mi răscumpăr
păcatul,
de-a iubi...
vinovată de-a trăi,
îți mângâi absența
ce-mi leagă,
gândul atârnat,
de fructul oprit!

Te aștept

Te aștept
Ca pe o ploaie de primăvară
Cu buzele însetate
Și mâinile întinse în ardoare
Te aștept smulgând promisiuni clipele
Strivind între degete
Nedumeririle și îndoielile.
Te aștept
Cu ochii îmbătați de dor
Cu sufletul fremătând
Și cu fruntea plecată
Cu gânduri dospite-n
Aroma speranțelor.

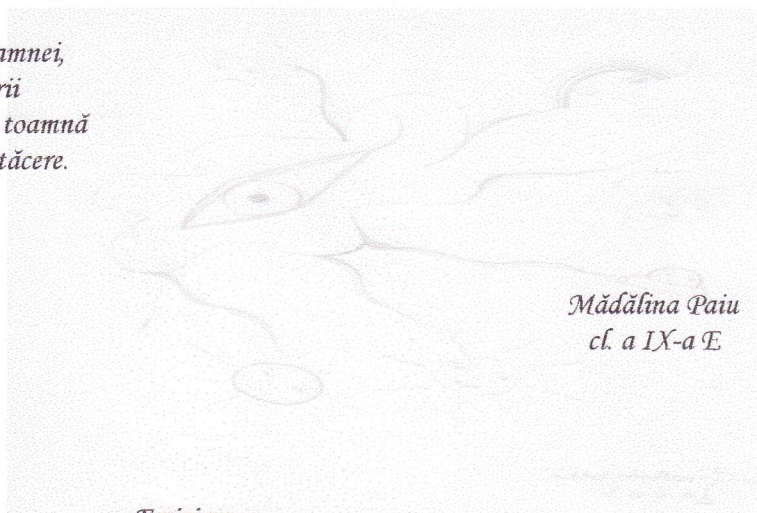
Andreea Cojocari
cl. a X-a A

A plecat vara

Stau și citesc... „cu mare avânt” despre vară. Însă fila este-ntoarsă de vânt. O tăcere de mormânt pune stăpânire pe natura ce tremură înfrântă.

Toamna – un zbor frânt de pasăre ucisă de anotimpul ghețurilor. Un vânt iute cutreieră înaltul ca o fantomă, semănând zăpezile înaltului asupra pământului. Brazilii se văd înveșmântați în straie de argint. Casele își pun cușmane groase de omăt, munții șal și diademă de ninsoare.

M-am regăsit în zborul toamnei,
În tainica lumină a înserării
Luna mi-a picurat fiori de toamnă
Și mi-a așternut cărare de tăcere.

Mădălina Paiu
cl. a IX-a E

Fericirea

În marea fugă a vieții, fericirea trece, adesea, pe lângă noi. Un tren care nu oprește în gară unde îl așteptăm; iar atunci când oprește, pe peron nu se află nimeni.

În ce mă privește, eu nu cred că fericirea trebuie așteptată ca un eveniment. Fericirea se află în toate lucrurile, la margini de drum, sub pașii noștri, numai că ea se lasă văzută cu o parte a ființei care unora le lipsește: *SUFLETUL*.

Am auzit odată la un post de radio o definiție puțin mai ciudată a vieții: „Viața este gri cu picățelele roz” - picățelele roz fiind fericirea. Eu cred că fiecare om poate să combine culorile, astfel încât să iasă cât mai multe picățelele roz pe pânza gri a vieții. Această combinație gri-roz este perfectă. Nu cred că ar fi bine ca întreaga pânză a vieții să fie roz; de fapt așa ceva nici nu există. La polul opus, pânza vieții colorată cu gri ne-ar duce pe toți la săvârșirea unor greșeli cum ar fi, într-un moment de totală nefericire, sinuciderea.

Pentru unele persoane puterea este cea care le dă capacitatea ochiului de a vedea roz, de a merge înainte uitând momentele triste din viața lor; pentru alții banii, faima, ... pentru alții natura, iar pentru alții... doar bucuria de a trăi... Important este să ai un țel în viață!

Alina Luța
cl. a X-a A

...

Când m-am trezit?

Când am visat?

În noaptea asta cea mai frumoasă am avut un vis, cel mai frumos; am visat... că iubeam, și iubeam așa cum numai în vis iubeam.

Când m-am trezit, obrazul îmi era culcat pe pieptul iubitului meu. Pe pieptul tău. Pe inima ta. Caldă. Bună. Atunci mi-am dat seama că bătăile ei m-au trezit, și m-au sfătuit să plec, să nu mă prindă lumina zilei lângă tine.

Ascultându-i bătăile, am mai înțeles că sărutările tale, alintul tău, dragostea ta nu trebuie desprinde de vis, de visul din noaptea aceasta, când tu și eu ne-am iubit atât cât se poate iubi...

Totuși aș fi vrut să-ți spun în față, să-ți strig că dragostea și visele aparțin veșniciei, ca și lumina care aparține soarelui, și că iubirea mea față de tine este adevărată și mare, chiar dacă tu ai fost iubitul meu numai o noapte, o noapte de vis... sau... un vis de noapte?

Inima ta mi-a șoptit? Sau mi-am amintit și eu că orice vis îl visezi numai o singură dată...

Totuși viața e atât de frumoasă!

Mădălina Paiu

cl. a IX-a E

În împărăția nemărginită a cerului

Îmi place să privesc cerul în serile liniștite de vară, în licăriri de amurg violet. Cerul acesta cuprins de fiorul amurgului te învăluie încet, revărsând unde de răcoare și dulci adieri înmiresmate.

Cu fruntea lipită de geam, privesc în zare și, uitând de locul unde mă aflu, uitând cine sunt, mă las purtată de aripa visului. Tare aș vrea să știu ce se petrece acolo, sus, în împărăția nemărginită a cerului, în acele profunzimi misterioase!

Pe nesimțite se așterne întunericul, iar eu, tot la fereastră, pornesc pe cărări de păcură, prin ninsoarea de stele și gândul meu se înalță și poposește undeva, într-un loc fermecător.

Se aude sfâșierea cenușiu, un vuiet aeriene trenuri accelerate din sensuri diferite.

Un parfum toți porii și ochii sunt argintie. Pașii pornesc acesta minunat, cu ape pletoase peste care picură farmecă privirea.

Ceea ce văd prin vrea să mai rămân, să pătrund prin tainele descopăr această

Dar vraja aceasta blând începe să mă strige.

Oare m-ar crede că aceste lucruri există le cunoască?

Ele există în nostru, în aspirația spre puritate, spre înaltul cerului, spre o lume mai bună pe care o putem găsi cu ajutorul inimii și a imaginației.

aspră a frunzișului prelung, ca și cum ar sosi, rând pe rând,

amețitor pătrunde prin orbiți de o lumină nesiguri, pe tărâmul purpurii, cu sălcii stelute albe care-mi

imaginație este unic. Aș pornesc mai departe, să bolții misterioase, să minunată împărăție. se rupe când un glas

cineva dacă i-aș spune doar pentru cei ce vor să

adâncul sufletului noastră către lumină,

Daniela Axentioi
cl. a X-a A

Motto: "Actul de cunoaștere nu e reducere la cunoscut, act de asimilare...E act de înstrăinare, de pierdere, ca și actul dragostei. E risc. Nu e a-simil-are, ci e alter-are. Te devitalizezi dând viață. Dar nu poate oricine procrea."

(Constantin Noica, "Jurnal filozofic")

Gânduri

Era sfârșitul lui noiembrie și toate lucrurile parcă au început să se mai calmeze. Am ieșit din lumea fantastică a lui Eliade și nu aveam un proiect pentru următoarea lună. Dar vestea cea mare a venit din partea profesoarei de informatică. Ea mi-a spus că voi participa la un concurs de informatică peste trei săptămâni. Începând cu acel moment, veștile parcă tot curgeau. Concursul nu era în oraș, ci la Vatra Dornei, vor participa elevi din tot județul, sunt singura din școală care va merge, cu alți elevi și profesori necunoscuți. Pe moment eram total dezorientată, mai ales odată ce aflasem că voi fi singura fată din clasa a X-a. În capul meu se conturau o mulțime de întrebări. Dar nu am avut prea mult timp să mă gândesc, căci timpul trecea și eu aveam de învățat foarte mult. A fost o provocare pentru mine deoarece vroiam să învăț foarte mult într-un timp foarte scurt și simțeam că trebuie să-mi demonstrez și mie că pot. Zilele se scurgeau în fața calculatorului și printre teancurile de foi în care, adeseori, parcă pixurile se făceau dispărute.

A venit și ziua concursului, o zi așteptată cu nerăbdare, dar care parcă sosise prea devreme. În acea dimineață emoțiile parcă creșteau încet, încet. Trebuia să-mi pregătesc bagajele, dar nu acest lucru era important căci în gândul meu era tot timpul concursul și elevii cu care voi merge. Speram că mă voi înțelege bine cu ei, căci aveam aceeași pasiune, informatica. Timpul trecea, trecea iar eu mă simțeam prinsă într-o buclă, mă învârteam prin casă în cerc, căci nu mai știam de ce am nevoie. Aveam impresia că voi uita ceva și până în ultimul moment am mai adăugat câte ceva în geantă. Momentul cel mare a sosit, am ieșit din casă...dar nici bine n-am ajuns la blocul alăturat că mi-am amintit că nu cu mine. Erau mea grijă, dar le-masă. M-am întors am luat și am pași grăbiți spre întâlnire. Inima putere în mine, am dat față în față cu cei care mergeau la. Erau elevi din și încet, încet i-am toți. Spre bucuria fost două fete. adunat cu toții și

aveam actele
principala
am uitat pe
în grabă, le-
plecat cu
locul de
bătea cu
ajuns și am
o parte din
concurs.
toate clasele
cunoscut pe
mea, au mai
Ne-am
am plecat

spre gară, timp în care ne-am putut cunoaște. În tren am avut ocazia să aflăm mai multe unii despre ceilalți. După două ore jumătate de povești în zgomotul trenului, am ajuns la destinație. Dar era târziu și în mod normal la ora 16 trebuia să începă concursul, deci ne-am cazat pe fugă la hotel și am plecat spre liceu. Odată ajunși, au venit și subiectele, dar parcă zgomotul trenului încă se auzea...A trebuit să mă adun și să lucrez timp de trei ore. După acest timp, am ieșit foarte obosiți toți, dar în același timp flămânzi și cu dorință arzătoare de a face o plimbare pe acolo. O mare parte din noi am plecat la o plimbare în necunoscut pe timp de noapte. După un timp,

am observat că ne învârteam aproape în cer. Eram foarte bucuroși că am ajuns acolo și foarte dornici de a ne împărtăși ideile, dar foamea ne-a răpus, în concluzie am oprit să mâncăm o pizza.

Cu chef de vorbă și glume, atmosfera s-a creat imediat.

Cu toții ne-am simțit extraordinar, deci am hotărât să mai facem o plimbare căci parcă nu ne lăsam pradă oboseții.

Pe la ora 23 am ajuns la hotel unde ne-am adunat să jucăm cărți și să vizionăm un film. Abia atunci am realizat cât de curat și frumos era acolo. Dimineata o parte din concurenți au plecat la liceu deoarece erau înscrși la un concurs online.

Noi, cei puțini rămași, ne-am hotărât să luăm o gură de aer proaspăt și să plecăm în parcul cu veverițe, căci seara n-am apucat să vedem bine zona. Odată ajunși acolo, ne-am hotărât să urcăm puțin pe munte. Era frig, iar totul era puțin înghețat. Era un peisaj mirific. Am urcat foarte sus și ne-am învârtit până am ajuns la sfârșitul pârtiei. A fost foarte frumos, dar păcat că s-a terminat atât de repede. Odată ajunși la hotel, am aflat că după-amiază vom pleca...deci am profitat toți de ultimele ore pentru a ne distra. Cu o oră înainte de plecare, o parte am ajuns la hotel. Acolo doi elevi erau foarte panicați căci au crezut că trenul care se afla atunci în gară e cel cu care trebuia noi să mergem, dar acela mergea în direcția opusă. Clar e faptul că erau ferm convinși, lucru care ne-a panicat pe toți, de la elevi până la profesori. Ultimele momente au sosit, au fost momente emoționante, căci atunci am aflat toți rezultatele, iar eu una eram bucuroasă, mulțumită că am luat premiul trei. Clipele din tren au fost magnifice...peste 10 elevi într-un compartiment unde era foarte cald, la o repriză de cărți, bineînțeles pe pedepse, afară deja era întuneric, iar timpul parcă a zburat căci am ajuns la Suceava un pic melancolici, dar am promis că vom ține legătura, lucru care s-a și întâmplat.

Roxana-Iulia Ivan
cl. a X-a A

Concurs despre Uniunea Europeană

Pe data de 19 mai 2006, la Școala Creștină „Filadelfia” din Suceava, s-a desfășurat concursul „Europa în școală”, unde au participat trei licee de prestigiu din județ, printre care și Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”.

Fiecare liceu a fost reprezentat de o echipă formată din cinci elevi, în cazul nostru de mine, un coleg de clasa a noua și trei fete din clasa a X-a. Fiind un concurs de maximă anvergură, fiecare echipă a fost susținută frenetic de către un grup de elevi din liceul din care făcea parte. Țin să precizez că galeria ne-a sprijinit mereu și a jucat un rol important în concurs, dar mi-au displicut unele reacții, gen huiiduieli și cuvinte de mahala. Personal, am privit cu reticență acest concurs. La început, eram sceptic și nesigur pe mine, dar, fiind susținut de colegi, am decis să particip la acest eveniment, pentru a dobândi mai multe cunoștințe și a-mi dezvolta relațiile interpersonale (în Occident se pune mare preț pe activitățile în grup). În plus, subiectul concursului mi s-a părut interesant, mai ales că țara noastră este proaspătă membră a Uniunii Europene. În ciuda acestui fapt, românii cunosc foarte puține lucruri despre UE și consider că acest eveniment nu a fost benefic doar pentru participanți, ci pentru toți cei prezenți la eveniment.

A fost un concurs dificil. Cele trei săptămâni de dinaintea concursului au fost solicitante, căci materia era foarte amplă. Erau foarte multe date de reținut, nume peste nume, eveniment peste eveniment. Totuși, grație domnului profesor de istorie Buda Valentin, ne-am descurcat. Dumnealui a fost mereu alături de noi, ne-a susținut frenetic și niciodată nu voi uita următoarea replică: „Cheia succesului în echipă depinde de felul în care vă înțelegeți”. Dat fiind faptul că materia a fost amplă, fiecare membru a avut de învățat un capitol, eu ocupându-mă de Simbolurile UE.

Apoi a urmat ziua cea mare. După cum spuneam, la acest eveniment au participat trei licee: Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir”, Liceul Alimentar și Liceul Pedagogic „Mihai Eminescu”. De asemenea, au venit și membrii din cadrul Inspectoratului Județean Suceava, de la Ministerul Educației și Cercetării și de la Ministerul Integrării. Concursul a constatat în două probe. În total, am avut de răspuns la 20 de întrebări. Fiecare întrebare conținea mai multe variante. Un membru al echipei a extras pe rând, dintr-un bol, câte un bilet și un alt

participant răspundea, sarcină care mi-a revenit mie. Înainte de începerea concursului, membrii echipelor s-au prezentat celor din sală și fiecare dintre ei a avut de răspuns la o întrebare.

Apoi au început probele. Emoțiile creșteau pe măsură ce timpul trecea și concurenții erau foarte concentrați, încercând să-și mențină calmul. După prima probă, locul 1 era adjudecat de

Colegiul Economic. A urmat apoi un program artistic, în care elevii din școlile primare au interpretat mai multe cântece legate de UE, printre care și „Oda bucuriei”, imnul Uniunii Europene. Concursul nu a fost doar pentru echipe, ci și pentru public. Au fost 30 de întrebări care li s-au adresat celor din public și prima persoană care răspundea primea un tricou, un steag și un CD, evident, toate pe tematica Uniunii Europene.

Însă nu a fost mult timp de repaus, căci proba a doua începuse. Din păcate, am greșit la o întrebare și lucrul acesta ne-a costat, astfel că, la finalul concursului, liceul nostru a obținut premiul doi. După programul artistic scurt al Colegiului Economic (este vorba de o piesă de teatru), a urmat premiera. Toți am fost felicitați de către domnii profesori, după care ni s-au înmănat premiile și am făcut o poză de grup. La ieșire, domnul profesor Buda era foarte mulțumit și a încercat să ne ridice moralul, deși noi eram dezamăgiți. Am mers apoi la o terasă pentru a sărbători „reușita” noastră și apoi

am plecat fiecare acasă, obosiți, dar cu amintiri plăcute de la concurs.

Chiar dacă nu am câștigat, eu mă consider un învingător, deoarece am învățat lucruri mai importante. Esențial nu este să fii mereu primul, contează în primul rând să participi, să te simți bine și să ai în final amintiri plăcute. În fond, dacă stau mai bine să mă gândesc sunt fericit că nu am luat premiul întâi. Astfel, anul acesta sunt mai bine motivat pentru a participa și a obține, sper eu, rezultate mai bune.

Alexandru Rudișteanu
cl a X-a A

Cu bucate românești...pe meleaguri norvegiene

Brânză cu smântână, pui la cuptor, dar și alte delicatese specifice zonei noastre au „răsfățat” simțurile gustative ale elevilor și profesorilor dintr-o școală din Norvegia. Mâncărurile au fost gătitе de noi: doi elevi

(Alexandra Samsonescu și Alexandru Frunzaru) și trei cadre didactice (domnii directori Corneliu Romașcu și Rodica Munteanu, precum și de doamna profesoară Gina Băncescu) care, în perioada 26 Mai-2 Iunie, a fost în Norvegia într-un schimb de experiență privind obiceiurile culinare ale țărilor partenere. La proiect au mai participat elevi și cadre didactice din Germania, Spania și Norvegia, iar acesta a fost al treilea an în care programul s-a derulat. Tema programului din acest an a fost „Mâncare rapidă și sănătoasă pentru tineri”, iar noi am arătat că se poate mânca rapid și sănătos. Așa cum am mai spus, am gătit norvegienilor și celorlalți participanți la proiect cremă de brânză cu smântână, pui

la cuptor, ouă cu spanac, clătite și cremă de zahăr ars și am arătat că obiceiurile culinare tip fast-food pot fi înlocuite cu mâncare gustoasă și sănătoasă. Trebuie spus faptul că este al patrulea an consecutiv când elevii colegiului nostru participă la acest proiect, iar anul trecut Colegiul Economic a fost gazda acestui eveniment.

Odată ajunși în Norvegia, după ce am schimbat trei curse aeriene de aproximativ 36 de ore, am fost așteptați de două cadre didactice și de doi dintre elevii Colegiului Economic din Vigra la care urma să stăm pe parcursul unei săptămâni. Deși obosiți, am făcut o plimbare pe malul Oceanului Atlantic, apoi am mers împreună cu cei doi elevi norvegieni la casele acestora. A urmat o săptămână plină de surprize, căci am vizitat unele dintre cele mai frumoase lucruri din lume. Marți dimineață am gătit preparatele românești, care au fost remarcate și apreciate de către țările participante.

În ziua plecării spre casă ne-a fost greu, deoarece devenisem o mare familie și ne-am atașat foarte mult de familiile gazde. Am plecat cu gândul de a ne revedea cât mai curând și se pare că ne ținem de cuvânt căci în luna aprilie vor veni în România cei doi elevi norvegieni, Linn și Eivind.

*Alexandra Samsonescu
cl. a X-a B*

*Participantă la proiectul internațional „Bucătărie
Tradițională...”*

La Țigănci
de Mircea Eliade →

Interviu cu Costel Maruseac
Actor la Teatrul de Dramă și Comedie din Galați
„FANTASTIC”
-personaj principal Gavrilescu din spectacolul teatral *La Țigănci*

Reporter: Aveți anumite criterii după care vă selectați personajul?

Costel Maruseac: Nu, în general pot să interpretez mai multe personaje. Dar ne axăm în special pe programa școlară, pe ce se învață în școală, deoarece așa putem aduce publicul.

Reporter: Am înțeles că dumneavoastră sunteți și regizor.

Costel Maruseac: Da.

Reporter: Când alegeți un rol, vă documentați?

Costel Maruseac: Bineînțeles.

Reporter: Dar pentru realizarea regiei?

Costel Maruseac: Fiind o trupă de teatru de turneu, noi jucăm în fiecare zi în diferite case de cultură, nu suntem ca un teatru de stat, care acolo își regizează piesa și acolo o joacă. De aceea trebuie să ne adaptăm condițiilor din diverse săli. De exemplu aici, la Suceava, este o sală foarte bună, mergem în alte locuri unde ne adaptăm decorurile în funcție de necesități.

Reporter: Am vrea să vă punem câteva întrebări legate de personajul pe care l-ați interpretat. Cum l-ați defini dumneavoastră pe Gavrilescu?

Costel Maruseac: Pe Gavrilescu l-aș defini ca pe un simplu om. Ceea ce a pățit Gavrilescu, li se întâmplă tuturor.

Reporter: Ce vă place la acest personaj? Dacă aveți ceva care vă place.

Costel Maruseac: Misterul, este un personaj misterios, trece dincolo de moarte.

Reporter: Ce înseamnă pentru dumneavoastră a interpreta și a realiza regia unei piese de teatru, a lui Eliade?

Costel Maruseac: E foarte greu, deoarece e greu să-l dramatizezi pe Eliade.

Reporter: Cum se împacă statutul de actor cu cel de regizor într-un spectacol?

Costel Maruseac: Se împacă destul de bine, dar singura problemă este că, fiind și regizor și actor, nu pot să mă regizez singur, de aceea apelez la alți regizori din Galați. Adică nu pot să mă văd singur cum joc și de aceea ai nevoie și de părerea altcuiva.

Reporter: Ați jucat în această seara rolul unui pianist. Care a fost cea mai grea parte de interpretare a acestui rol?

Costel Maruseac: Când a urcat dobitocul pe scenă și mi-a stricat momentul cel mai frumos. Partea cea mai grea de interpretat este finalul.

Reporter: Dar ce este așa deosebit la el?

Costel Maruseac: Este deosebit deoarece atunci Gavrilescu își întâlnește dragostea, și acela trebuie să fie un moment de dragoste în care se concentrează toată viața lui.

Reporter: Ce vi se pare mai greu, să fiți regizor sau actor?

Costel Maruseac: Regizor, e mult mai greu.

Reporter: Ați mai jucat sau realizat regia altei piese de teatru a lui Eliade?

Costel Maruseac: Da, am realizat anul trecut, „Nopti la Serampore”.

Reporter: Ce vă place la acest scriitor? Mai ales la nuvelele sale fantastice? Ce vă place, ce vă impresionează la Eliade?

Costel Maruseac: Este misterios, niciodată nu-ți dai seama de ceea ce vrea să spună. Lasă loc multor interpretări.

Reporter: Care este, după opinia dumneavoastră, viitorul teatrului românesc?

Costel Maruseac: Cred că nu are nici un viitor. Sau dacă are viitor, e greu, foarte greu.

Reporter: De ce credeți asta?

Costel Maruseac: Viitorul e al maneliștilor, nu?

Reporter: Asta așa este, oricum vă mulțumim pentru timpul acordat pentru acest interviu.

Au consemnat următorii elevi:

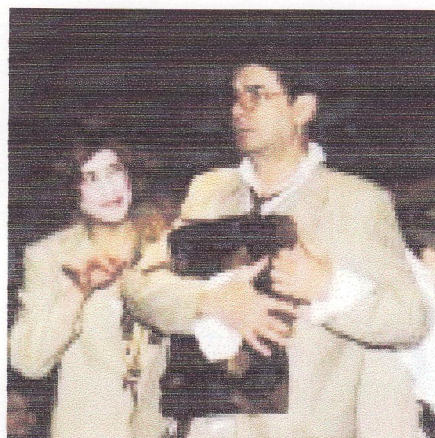
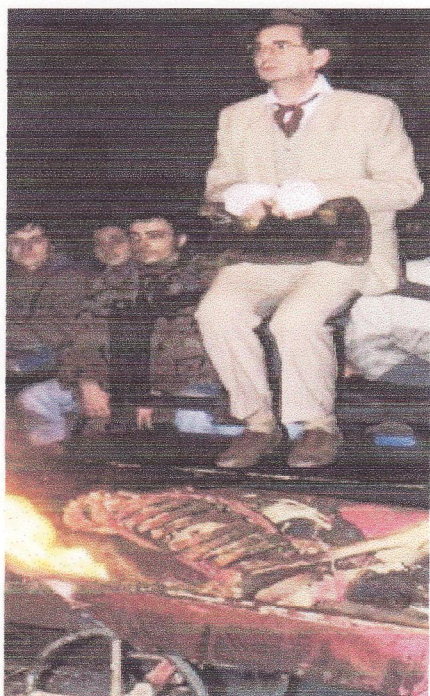
Ionuț Batîr

Sabina Cazan

Loredana Donceanu

Alexandru Rudișteanu

cl. a X-a A

Interviu cu Veronica Păscănuț, fosta colegă de bancă a poetului Nicolae Labiș

Reporter: Povestiți câteva întâmplări hazlii din copilărie.

Veronica Păscănuț: Ne-am dus odată cu oile în pădure. Ei aveau oi întotdeauna, aveau porci, domnu' Labiș era foarte bun gospodăru. Nicolae era băiat de țară, el nu era mândru că-i a lu' profesoru' Labiș și el nu se joacă cu copiii de la țară. Și ne-am dus cu oile și ne-am jucat, și-am pierdut oile, Oile nu le găseam nicăieri. Atunci el a spus: „merem și spunem adevărat că ne-am jucat și le-am pierdut”. Eu cu Margareta am zis să nu mergem că ne bate. Spunem minciuni. El nu a vrut să spună niciodată minciuni. Ne-am dus acasă și-am spus că lu' vecinu Nițuleasa, de la deal, care avea un câine negru și s-o dezlegat câinele, o sărit la noi și ne-am suit într-un copac. Câinele s-o culcat sub copac și nu ne dădea voie, așa că am stat mult în copac și n-am putut să ne dăm jos să ne ducem după oi. Cu adevărat o fost că la mătușa Angelina, la Nițuleasa, s-o dezlegat câinele. Ea a fost la prășit și s-o dezlegat câinele cel mare. O mers minciuna noastră adevărată. Ne mai certam, ne mai împăcam. Lui îi plăcea foarte mult să se joace de-a războiul. El făcea multe săgeți, multe arcuri, iar dacă erai în brigada lui și te prindeau prizonier ceilalți care erau turcii, nu te mai lua niciodată, iar eu nu mă băgam chiar în față ca să mă prindă, iar dacă era să mă prindă, mai degrabă fugeam.

Reporter: Povestiți un pic cum era cu vânătoarea.

Veronica Păscănuț: Domnul Eugen Labiș, tatăl lui Nicolae Labiș, era vânător pasionat, dar totodată era și nevoit să se ducă pentru că o fost foamete aici la noi, și nu era ce să se mănânce din cauza războiului. Se ducea la vânătoare și îl lua și pe Nelucu cu el. Într-o zi aceștia s-au întors de la vânătoare cu o căprioară, însă Nelucu era supărat pentru că i-a părut rău după căprioara aceea și a scris „Moartea căprioarei”. Se ducea la stână vara, are și pe sala de la școală fotografie cu el îmbrăcat în cioban. Mergea la Gheorghe Panțir (un prieten de familie) care avea o stână. Vroia să vadă copacii, îi plăcea foarte mult să vadă pădurea. Ultima dată când a venit aici la mine, bărbatul meu căra cu remorca butuci și n-o vrut să meargă cu șoferul în mașină: „Nu, pe mine mă iei deasupra ca să pot să admir pădurea, să văd șocul în care am crescut”. S-o dus la Panțir în vizită, o fost pe la deal și nu l-am mai văzut. Mi-o trimis doamna Labiș scrisoare că a murit. El avea un suflet foarte bun. El atâta te iubea până te prindea cu minciuna. Dacă i-ai spus minciuni nu te mai iubea deloc. El era pasionat de ceva, doar să fie deosebit de ceilalți copii. Îi plăcea foarte mult să spună poezii.

Reporter: Ce-ați simțit la moartea lui Labiș?

Veronica Pășcănuț: O supărare foarte mare, cum ar fi fost fratele meu sau o rudă apropiată. De asta mi-a și trimis doamna Labiș fotografii și scrisori. O știut că-mi pare rău și parcă mă gândesc câteodată că trăiește.

Reporter: Ce credeți despre moartea poetului?

Veronica Pășcănuț: Cine știe ce-o fost acolo, nu putem noi să știm ce-a fost moartea lui.

Reporter: Știți cum se comporta el în perioada adolescenței?

Veronica Pășcănuț: Nu pot să știu eu asta pentru că până în clasa a patra el a fost aici, iar apoi a fost la Nicu Gane. Făcea poezii, piese de teatru, îi plăcea să fie țăran și juca de fiecare dată rolul de țăran în piese de teatru.

Reporter: Știți ce meserie ar fi vrut Labiș să aibă?

Veronica Pășcănuț: Poet, asta îi plăcea mult, să facă cărți și poezii.

Reporter: Cum este să trăiești în același sat cu Labiș?

Veronica Pășcănuț: Îmi place și am vrut să nu se strice niciodată casa lui, măcar până ce-oi muri eu și poate o să mă întâlnesc pe lumea cealaltă cu el.

Au consemnat:

prof. Maria Blancea

prof. Aura Hopencu

Alin Gîngușanu